

Edicija
OSHO LOTOS KNJIGA

STOTINU PRIČA ZA DESET HILJADA BUDA

Naslov originala

Ma Dharm Jyoti
One Hundred Tales For Ten Thousand Buddhas

Copyright (C) by Ma Dharm Jyoti
Copyright for Yugoslavia (c) Osho Lotos Knjiga

Za Izdavača

Slobodan Vučković

Sva prava zadržava Izdavač

MA DHARM JYOTI

STOTINU PRIČA
ZA DESET HILJADA BUDA

prevod
Lila Isaković

Osho lotos knjiga
2002

Posvećeno

Mom voljenom Majstoru,
Oshu,
Koga sam doživela
kao
Pojavu
Ljubavi, Samilosti, Mudrosti
Istine
i
Krajnje slobode

Oshova skica olovkom koju je potpisao 2. 6. 1969.
Napisao je:

Avaj! Kako Ga je teško nacrtati
linijom, Njega, koji nije u crtama!
Oblikovati onoga koji nema oblika!
Izraziti prazninu rečima!
Ali, izraziti ovu nemogućnost jeste umetnost.
Zato nema veće pokore od umetnosti,
i nema bolje molitve od kreativnosti.

UVOD

"Stotinu priča za deset hiljada Buda" - ovo je bitna knjiga. Nema nijedne slične njoj. Ovo je zbirka živih trenutaka uz živog Budu. To nisu samo događaji koje smo zapamtili, pa ih zatim ukrasili prepričavajući ih. Ovo su potpuno žive priče.

Te priče su veliki poklon svima nama - onima koji su sedeli uz živog Majstora, a i onima koji to nisu. Ovo je knjiga za sve tragaocce. Ova knjiga je i za one koji nisu baš tragaoci, ali ih sigurno goni ista čežnja za ukusom one ljubavi koja nema okova.

MA DHARM JYOTI je živela i putovala sa Oshom onih ranih dana, kad je Osho napustio profesorsko mesto na Univerzitetu i putovao Indijom držeći govore i okupljajući hiljade ljudi oko sebe. Ovo su priče o tim danima.

Pisane su u sadašnjem vremenu, jer, kao što Jyoti kaže, tako su joj došle. I kako se pisanje odvijalo, ona ga je proživljavala u suzama. A kada se to događa, tu nema prostora za um. Ove priče dolaze iz samog bića, sa izvora samog srca.

Jyoti je hodala uz Osha u XX veku, ali za mene ovi trenuci transcendiraju vreme. Mogao bi to biti i Lao Ce, Buda ili Isus. Suština probuđenog je jedna, iako spoljašnja stanja i manifestacije mogu biti različiti. To znači da tu nema ničeg individualnog, već samo univerzalnog. A samo univerzalno transcendiraju vreme.

Jednostavnost kojom su pisane odraz su i jednostavnosti tih trenutaka. Jyoti nam prikazuje lakoću kojom je Osho preobraćao svaki trenutak nelagodnosti. Ključ je: prihvatiti svaku situaciju ma kakva ona bila. Ljubav i briga Majstora nedokučivi su umu. Ona je tako nežno prikazala koliko je Osho želeo da se nikad niko ne oseća krivim. Kakav fenomen! To čisti um koji, inače, neprestano sudi i nameće krivicu kad god i gde god može.

Dok sam čitala ove priče, trenuci su bili tako živi i tako puni životne enregije, da sam ih duboko proživljavala. Jyoti nam kaže da je Osho jednom stavio stopalo na centar njenog srca. Ja već tri dana osećam to stopalo na svojim grudima. Fenomen Budastva je toliko neshvatljiv umu. Ove jednostavne, male vinjete, približile su mi onaj miris praznine više nego ikada.

PREDGOVOR

Kad se to dogodilo, bila je subota 26. septembar 1992. I moj 22. sanijas rođendan. Otišla sam na svečanost sanijasa u Buda holu, posle večernjeg razgovora. Energija je bila veoma snažna - plesala sam sve vreme. Odjednom sam nešto osetila u svom trećem oku. Bilo je to isto iskustvo kakvo sam imala prilikom energetskog daršana sa Oshom, za starih dana u Puni. Bila sam potuno izvan sebe i nisam mogla da zaspim do kasno u noć. Sve do sada imala sam osećaj da sam zaboravila sva svoja iskustva bliskosti iz ranih dana sa Oshom. Ali ovu noć ću zapamtiti - odjednom su se široko otvorila neka vrata i prošle uspomene su nahrilile unutra. Bilo je to odmotavnije rolne nekog filma. Počela sam u tišini svog srca da vizualiziram mnoge prošle događaje. Trećeg dana imala sam ogromnu potrebu da zapišem sve što mi je dolazilo, i tako sam počela.

Ovo je za mene posebno iskustvo. Dok pišem, imam osećaj da ponovo živim celokupno iskustvo, kao da se događa sada. Na svoje iznenađenje, sve to pišem u sadašnjem vremenu. Ali ja tu ne mogu ništa! - tako to dolazi.

Ma Dharm Jyoti

1DAOO

Imam 26 godina. Nedelja je, 21. januar 1968., i danas će Osho u četiri sata govoriti u Sunmukhananda holu u Bombaju. Jedan od mojih prijatelja, znajući da tragam za istinom, savetuje me da odem da ga slušam. Već sam slušala tolike takozvane svece i mahatme, da sam izgubila iluzije o ovoj religioznoj igri koja se zbiva u Indiji. Ali, nekako me Osho, poznat kao Acharya Rajneesh, privukao. Odlučujem da odem na njegov govor. U četiri sata nalazim put do drugog sprata balkona Sunmukhananda hola, koji je potpuno ispunjen. Gomile ljudi stoje duž zidova i oseća se veliko uzbuđenje u zraku. Veoma je bučno. Ovo je jedan od najvećih auditorijuma u Bombaju, kapaciteta za oko pet hiljada ljudi. Nalazim mesto, smeštam se i pokušavam da se opustim.

Za minut, čovek sa bradom, u dugoj beloju haljini (lungi) i sa šalom, pojavljuje se na podijumu, pozdravlja slušaoce sklopljenim rukama i seda u lotos položaj. Sedim prilično udaljena od podijuma i jedva da mogu da mu vidim lice, ali moje srce toliko tuče u uzbuđenom očekivanju da čuje ovog nepoznatog čoveka.

Uskoro čujem Njegov sladak ali snažan glas koji se obraća slušaocima sa: "Mere Priya Atman - Moje voljene duše". Odjednom u publici nastaje potpuna tišina. Doživljam kako me Njegov glas vodi u duboku opuštenost, i slušam Ga u potpunoj tišini. Um mi je stao - samo Njegov glas odzvanja u meni. U potpunom sam "A-ha"! i čudu. On odgovara na sva pitanja koja su me godinama uznemiravala.

Govor je završen, moje srce pleše od radosti i kažem svom prijatelju: "On je Majstor kojeg sam tražila. Našla sam Ga." Izlazim i kupujem nekoliko knjiga i časopisa zvanih "Jyoti Shikha". Kad ih otvorim, vidim da u naslovu piše "Acharya Rajneesh slavi 36. rođendan". Ne mogu da verujem - sigurna sam da je to štamparska greška i da treba da piše "63". Pitam devojkicu za tezgom, smeje se i kaže da je "36" u redu. Još ne mogu da verujem da sam slušala govor čoveka koji je samo 36 godina star. U svom govoru ličio je na drevnog rišija iz vremena Upanišada.

Počinjem da čitam Njegove knjige i nalazim da sam opterećena pozajmljenim znanjem. Njegove me reči ostavljaju u potpunoj praznini. Moje srce čezne da Ga sretne. Nalazim telefonski broj i adresu centra u Bombaju, zvanog "Jeevan Jagruti Kendra". Zovem tamo i pitam za Osha, i kažu mi o

predstojećem meditacionom kampu u Nargolu, gde ću moći da Ga sretnem. Ispunjena sam srećom i nestrpljivo očekujem da odem na taj meditacioni kamp.

Najzad stiže dan Njegovog prvog bliskog daršana u Nargolu, kada ću moći da sednem uz Njegove noge. U kampu ima oko pet hiljada ljudi; to je divno mesto na obali mora, okruženo visokim drvećem. Nalazim svoje drvo blizu privremenog podijuma i smeštam se udobno ispod njega. Moje se oči lepe za stazu kojom će On stići i za nekoliko trenutaka ugledam Ga kako dolazi u svojoj svojoj lepoti i milosti, u belom lunghiju i sa šalom obavijenim oko gornjeg dela tela. Doslovno mogu da vidim neku vrstu čiste svetlosti koja Ga okružuje. Ima magičnu pojavu, kao da nije sa ovoga sveta. Pozdravlja slušaoce sklopljenim rukama i seda u lotos položaj na mali stočić prekriven belim pamučnim pokrivačem.

Počinje da govori, ali Njegove reči klize preko moje glave. U nemoj tišini čuje se samo Njegov glas i zvuk talasa u daljini. Ne znam koliko dugo govori, ali kad otvaram oči, On je već otišao. Osećam nešto slično iskustvu umiranja. On je uleteo u moje srce kao što magnet privlači komad metala; od toga ne mogu da spavam cele noći. Lutajući obalom mora, gledam unaokolo praznih očiju. Nebo je puno zvezda i ja nikada dosad nisam osetila takvu tišinu i lepotu. Moje srce bi da uzvikne: "Gde je On? Želim da Ga sretnem!"

3

Izjutra u osam sati ponovo se okupljamo na istom mestu da čujemo njegov govor. Odgovaraće na naša pitanja, a mnogi ljudi ih predaju na papirićima čoveku koji radi kao Njegov sekretar. Smogla sam hrabrosti i opisala svoje iskustvo, pitajući Ga šta mi se događa. Uručila sam pitanje i sela malo podalje, između ostalih, nastojeći da se sakrijem.

Evo ga, opet dolazi u svojoj lepoti i milosti, pozdravlja sve, i sedeći u lotos položaju, počinje da čita pitanja. Moje srce ubrzano lupa kad opazim svoj ružičasti papir u njegovim rukama. Nekako se osećam posramljenom, pitajući se šta će misliti o meni kad pročita to pitanje. Na moje iznenađenje, kad je pročitao pitanje - u stvari, to i nije pitanje, već opis doživljaja kada sam Ga prvi put čula... kako sam bila privučena kao magnetom, osećaj kao da umireš - On počinje da gleda u publiku i kad Njegov pogled stigne do mene, ne gleda dalje. Saginjem se, ukočena, svesna da On zna da je to moje pitanje. On ga čita u sebi i prelazi na druga pitanja.

Kad se govor završi, ljudi mu prilaze da dodirnu Njegova stopala, a On dodiruje njihove glave. Posmatram to iz daljine, ne usuđujući se da odem do Njega. Najzad, kad je već ustao da ode potrim prema Njemu, i kad stignem, nasmeši mi se i kaže: "Ti si to pisala?" Klimnem glavom i saginjem se da Mu dodirnem stopala. Stavlja mi ruku na glavu i, dok ustajem, kaže mi: "Dođi do mene u podne".

4

U dva sata stižem u bungalov gde je smešten. Već je mnogo ljudi došlo i čeka da Ga vidi. Njegov sekretar dolazi i ljudi počinju da ulaze u Njegovu sobu. Jedan po jedan. Izlaze većinom za dva-tri minuta. Sad ulazi žena ispred mene - ja sam sledeća. Samo da bih videla način na koji se ulazi kod Osha, zavirujem kroz prozor. Osho sedi na sofi, a pod je prekriven ćilimom. Žena se klanja pred Oshom, dodiruje mu stopala i seda na pod. Kažem sebi: "Ovo je, izgleda, pravi način da mu se priđe." Srce mi uzbuđeno tuče a istovremeno je obuzeto i nekim nepoznatim strahom. Za nekoliko trenutaka žena izlazi, a ja ulazim u sobu.

Osho me pozdravlja širokim osmehom. Jednostavno sve zaboravim i kao da me nešto privlači ka Njemu, zagrlim Ga, a On to prima sa takvom ljubavlju da osećam da nisam samo ja ta koja je našla Njega, nego da je i On našao svoje izgubljeno dete. Izgleda veoma srećan i smešta me da sednem na sofu, sa Njegovе leve strane. Svojom levom rukom miluje mi leđa, a desnu je stavio u moje ruke. Gledam u Njegove oči - tako su pune svetlosti i ljubavi i osećam da znam ovog čoveka čitavu večnost. Svojim magičnim dodirom učinio je čudo, i vraćam se u normalno stanje iz onog osećanja

umiranja od prošle noći, kada sam čula Njegov govor.

Pita me čime se bavim, ali sam nesposobna da odgovorim. On kaže: "Ne brini, sve će biti dobro."

Sada mogu da govorim pa mu kažem da radim u transportnoj kompaniji u Bombaju.

Pita: "Da li bi htela da radiš za mene?" Ni ne znajući šta to znači, ja klimnem glavom.

Poziva sekretara, predstavlja me i kaže mi: "Obrati se njemu."

Za sekundu se dižem da odem, načinim dva-tri koraka, pa se opet okrenem da Ga pogledam. On se jednostavno smeši, a ja se vraćam i sedam na ćilim kraj Njegovih nogu.

On kaže: "Zatvori oči", i postavlja svoje desno stopalo na centar mog srca. Osećam kako neka energija iz Njegovog stopala utiče u moje telo, i moj um se prazni - čujem samo zvuk svog disanja. Osećam da se vreme zaustavilo. Možda to traje samo nekoliko trenutaka, i čujem Ga kako kaže: "Vrati se... polako otvori oči". On sedi zatvorenih očiju. Polako ustajem i kliznem iz sobe sa svojim srcem koje pleše od radosti. Osećam se kao da sam pronašla izgubljeno blago.

5

Kad sam se posle tog meditacionog kampa vratila u Bombaj, osetila sam se potpuno izgubljenom u gomili ljudi. Ova intenzivna čežnja da ga ponovo sretnem poremetila mi je san. Skoro svake noći ga vidim u snu kako mi govori. Počinjem da Mu pišem pisma svakoga dana i očekujem da mi brzo odgovori. Potpuno sam zaboravila da pismu treba najmanje tri dana da stigne do Njega, pa da, čak i ako odgovori istog dana, mora da prođe još tri dana da stigne meni. Ponekad se ljutim na Njega što me tako izluđuje. Ne znam kako da savladam sebe da bih mogla da radim svoj redovan posao u kancelariji.

Prošlo je nekoliko nedelja. Danas oko pet sati silazim iz svoje kancelarije sa prvog sprata, i čujem kako za mnom trči kancelarijski službenik sa pismom u ruci, što je vrlo neobično. U kancelariji niko ne obraća pažnju na tuđa lična pisma. Uzimam pismo od njega; ono je od "Voljenog moje duše". Ljubim ga i otvaram rukama koje se tresu.

Piše:

"Voljena Pušpa (moje ime pre sanijasa),

Ljubav. Srećan sam što sam dobio tvoja pisma. Takva čežnja za Bogom je dobra, jer je to potpunost čežnje koja postaje put do njega.

U Bombaju sam u noći 17. Sastanak u devet sati. Ponovo sam u Bombaju 21., kada se možemo sresti u tri sata.

Gde ću odsesti možeš saznati pomoću ova četiri telefonska broja."

Preplavljena sam radošću dok čitam pismo. Danas je 17. i odlučujem da Ga vidim noćas. Trčim nazad u kancelariju da pozovem telefonom. Dok čitam pismo, mislim: zašto je napisao četiri telefonska broja? Ali taj čovek svesnosti zna bolje. Tri broja ne rade, četvrti - da. Žena sa druge strane potvrđuje Njegov dolazak i daje mi adresu. Već je pet i deset minuta. Za samo četiri sata ponovo ću ga sresti. Vreme veoma sporo prolazi. Skoro svakih pet do deset minuta gledam na sat i proklinjem ga što vreme protiče tako sporo. Ovo čekanje je prava večnost.

6

Sada je osam i pedest pet minuta. Dok prolazim kroz ulazna vrata, neka kola izlaze i zaustavljaju se kraj mene. Toliko sam zaokupljena svojim mislima da uopšte ne obraćam pažnju. Iznenada čujem Oshov glas kako me zove iz kola. Sedi na zadnjem sedištu kraj prozora.

Potrčim ka njemu.

Kaže: "Izlazim za pola sata - čekaj", i pita me da li znam u kojem će apartmanu biti. Odgovaram: "Da, znam."

Kola prolaze, a ja stojim i gledam nekoliko trenutaka kako nestaju pred mojim očima. Duboko udahnem i ulazim u zgradu. Ima mnogo krila i ja ne znam kojim putem da pođem. Sada shvatam zašto me je pitao da li znam gde mu je apartman. Posle glupog lutanja kroz sva krila, ljutim se na sebe što zbog svoje nesvesnosti nisam bila iskrena sa svojim Majstorom. Prolazi dvadeset minuta dok ne nalazim pravo krilo.

Pritiskam zvono, i ona ista žena sa kojom sam govorila telefonom otvara vrata i, prepoznajući me, izražava žaljenje što mi nije rekla potpunu adresu. Zagrlji me i povede za ruku u prilično veliku dnevnu sobu gde već na sofama sedi desetak ljudi čavrljajući o raznim stvarima. Atmosfera je veoma opuštena; niko nije ozbiljan osim mene. Osećam se tuđom u toj grupi, sedeći tiho u čošku, čekajući svog Majstora.

Tačno posle deset minuta Osho stiže i svi ustajemo. On se smeši i sve pozdravlja sklopljenim rukama u namaste, dok prolazi ka drugoj sobi. Odmah me pozivaju u sobu. Dok ulazim, opet me obuzima onaj nepoznati strah. Uplašena sam kao leptir koji leti blizu vatre koja će ga sagoreti. Ali magnetna privlačnost vatre mnogo je veća od straha.

Vidim Ga kako sedi na krevetu u lotos položaju i pije neki sok. Sedam nasuprot Njemu, malo podalje, a noge mi vise sa kreveta. Završava svoje piće, odlaže čašu na stočić kraj kreveta, briše usne malim belim rupčićem, smeši se i kaže mi da priđem bliže.

Postavlja svoju desnu ruku na moje grudi, a levu na moju glavu. Moj uznemireni um se zaustavlja; prenesena sam u meni nepoznat prostor. Suze se slivaju niz moje lice, a telo mi se saginje prema njemu. Sa glavom u Njegovom krilu, počinjem da jecam kao malo dete.

Posle nekoliko minuta povlači svoje ruke i kaže mi: "Vrati se polako." Smirujem se, podižem glavu i gledam u njegove oči. Svetlucaju kao male zvezde na beskrajnom plavom nebu. Osećam da mi je ublažen bol i onaj nepoznati strah zbog odvojenosti.

Otpušta me i kaže da radim vipassana meditaciju svakog jutra po sat, i da ga mogu sresti kad god je u Bombaju. Dodirnem mu stopala i izlazim iz sobe osećajući da me je danas inicirao u svog učenika.

7

Osho već daje ostavku na profesorsko mesto na Univerzitetu. Putuje Indijom, vodi meditacione kampove i na otvorenom prostoru drži govore, ponekad čak i za petnaest do dvadeset hiljada ljudi. Veoma je žestok. Urla žestoko kao lav, iskorenjujući sve što je tradicionalno u Indiji. Bombaj je postao glavni centar Njegovog rada. Mada još živi u Jabalpuru, često putuje vozom iz Jabalpura u Bombaj, i ostaje tamo kao gost u kućama svojih prijatelja dok ne dobije let za svoje odredište. Putuje istim putem i kad se vraća za Jabalpur. Prijatelji u Bombaju srećni su što Ga često vide. Pre no što Ga srećem, Osho uglavnom putuje sam. Posle toga ne želim nikad da propustim priliku da budem s Njim, i on to dozvoljava. Toliki je blagoslov biti uz Njega i voditi računa o Njegovim potrebama. Način na koji On odgovara na različite situacije jasno pokazuje Njegovu ljubav i saosećanje sa egzistencijom.

Način na koji seda na stolicu - kao da je živo biće, On ne želi da je povredi, a kad ustaje, gleda na stolicu sa zahvalnošću što mu je pričinila udobnost. Dok hoda, On to čini toliko nežno i milosrdno, kao da ne želi da povredi zemlju pod nogama. Jede sa takvom zahvalnošću koju vidimo u Njegovim očima dok gleda hranu. Šta reći za biljke, životinje i ljudska bića? Nikad ne dopušta orezivanje biljaka ako to nije neophodno za njihov rast. Prestaje da govori sa prijateljima u vrtu čim počnu da čupaju travu dok sede s Njim. Osho je i protiv branja cveća.

Jednom Ga čujem da kaže: "Volite svoju decu - ne kidajte im glave. Ako zaista volite cveće, nećete ga nikad brati. Ubijate ga berući ga - to je vrsta nasilja prema cveću. Uživaj u lepoti iz daljine, ali ne nastoj da je poseduješ."

Jednom drugom prilikom gleda polja kroz prozor, večer je, kad, u daljini - neki čovek šutira i udara štapom kravu. Osho kaže: "Gledaj tog glupog čoveka. Krava će ići i sama, on je nepotrebno muči." Mogu da osetim Njegovu saosećanje sa kravom. Osećam da je On kao težak oblak, pun vode, koji prosipa svoju ljubav na sve one koji dođu u dodir s Njim.

U jednom govoru sam Ga čula da kaže: "Ja sam vrtljar. Idem okolo i sejem semenje ni ne gledajući gde pada. Imam ga u izobilju. Kad stigne pravo doba, neka od njih će se primiti i postati visoko drveće, puno cvetova, šireći svoj miris i pružajući hlad svakome ko stane ispod njih."

Osho vozom odlazi iz Bombaja za Jabalpur. Na peronu je gužva i velika buka jer je pedesetak nas došlo da ga isprati. Neki se rukuju s Njim, drugi mu dodiruju stopala, a on se svaki put saginje da im dodirne glave. Poneki stoje u tišini gledajući Ga očima punim suza, a Osho im prilazi, grli ih i kaže da ne budu tužni, On će se uskoro vratiti. Suze im liju zbog Njegovog dodira, ali im se lica smeše. Suze i smeh su uobičajena scena oko Osha.

Odjednom nas trgne kondukterova pištaljka koja objavljuje polazak voza. Osho ulazi u voz i staje na vrata s rukama sklopljenim u namaste. Migom me doziva da mu se približim. Stajem na stepenicu voza, a On mi pruženom rukom pokazuje osobu koja stoji prilično udaljena u nekom uglu, i zahteva da je dovedem.

Oklevam i kažem: "Osho, ali voz će da krene."

On odlučno kaže: "Ne, neće krenuti. Samo ti idi i dovedi je."

Potrčim tamo, guram stotine ljudi pred sobom, i kad stižem, na moje iznenađenje, vidim da je to Ma Tao, koja stoji plačući i jecajući kao malo dete koje je izgubilo majku. Zgrabim je za ruku i trčimo nazad prema vozu. Prolazi najmanje pet minuta dok stižem ponovo do Osha, a tamo - On stoji na vratima svog erkondišn kupea da je dočeka.

Stavlja joj ruku na glavu i uverava je da će se brzo vratiti i da ne treba da plače. I ponovo suze i smeh na licu Ma Tao, njene male oči blistaju kao male zvezde. Mogu da vidim kako On izliva svoju ljubav samo dodirrom ruke, i to biva kao da mi, posvećenici, pijemo vodu večnog života iz Njegovog zdenca.

On nas još jednom sve obuhvati pogledom, maše rukom u znak pozdrava, a to kao da biva i znak mašinovođi da može da krene. Voz lagano polazi, On stoji na vratima, a mi svi gledamo prema Njemu sve dok se voz ne izgubi u daljini.

Grlimo se i tiho, teška srca napuštamo peron, ali sa nadom da ćemo Ga uskoro videti.

Sećam se Zen haiku stihova:

"Ti stojiš preda mnom,
Oh! Moja večna Dušo!
Od prvog pogleda
Moja si tajna ljubav."

Čekam na peronu, na V. T. stanici, da dočekam Osha koji stiže iz Jabalpura. Na moje iznenađenje nema više nikoga, i pitam se da li sam dobro obavestena o Njegovom dolasku. Ipak odlučujem da čekam dok voz ne stigne. Oči mi lutaju tražeći neko poznato lice, ali uzalud. Počinjem da se znojim - veoma je toplo. Voz uskoro stiže, a još niko nije došao da Ga dočeka. Sumnjam da su svi prijatelji odjednom odlučili da napuste Osha, mada je oko Njega uvek kontroverzna situacija. On govori ogoljenu istinu, što većina ljudi teško može da primi. On nemilosrdno iskorenjuje sve indijske tradicije.

Izgubljena sam u mislima i stresem se kad čujem zvuk voza koji stiže. Srce mi udara, a oči se lepe za erkondišn kupe. Putnici silaze jedan po jedan. Trenuci izgledaju kao večnost. I - evo ga. Najzad izlazi iz voza. Dodirnem mu stopala, a On me blagoslovi dodirujući rukom moju glavu. Presrećna sam zbog Njegovog prisustva i osećam se obavijena nekim nevidljivim mirisom koji Ga okružuje.

On pita: "Gde su ostali prijatelji?"

Kažem mu: "Ne znam zašto nisu došli, ali znam gde ćeš odsesti." Pitam ga da li želi da ide taksijem.

On jednostavno kaže: "Čekajmo, prijatelji će uskoro stići."

Gledam mu lice: nema ni znaka ljutnje ili žurbe. Skoro svi su napustili peron izuzev nas. Primećujući da sam malo zabrinuta, počinje da mi priča šale i da me zasmehava. Deo mene je srećan što sam sama s Njim, ali drugi deo je zabrinut zbog Njega - putovao je dvadeset četiri sata vozom, a sad stoji na peronu po ovakvoj vrućini. Bespomoćna sam.

Najzad, posle oko pola sata, Ishwarbhai, Larubhai i nekolicina drugih prijatelja trče da Ga dočekaju. I oni su šokirani scenom, jer su im na stanici rekli da voz kasni pola sata. Oshova velika umetnost je da ne dozvoli nikome da se oseća krivim. Sve ih pozdravlja s takvom ljubavlju da niko ni ne shvata šta se, u stvari, dogodilo. Smejući se i pričajući s prijateljima Osho polazi, ja Ga gledam u čudu, a moje srce šapuće: "On zaista nije biće sa ovoga sveta."

10

Dolazimo na stanicu s Oshom, koji odlazi za Jabalpur. Vrelo je letnje popodne. Sada je 1969. Stojim iza Njega i gledam kako mu se znoj sliva niz leđa sve do struka, kao mali potok. Nosi beli lunghi i šal omotan oko gornjeg dela tela. Leđa su mu napola gola. Stoji u svoj svojoj lepoti i milosti, kao lav među gomilom zaljubljenih obožavalaca.

Voz uskoro kreće a Njegov prtljag još nije stigao; stavljen je u druga kola. Počinjem da brinem. On odlazi da vodi meditacioni kamp, i ja počinjem da se pitam kako će On tamo raditi bez svoje odeće. Odjednom se okrene i pogleda me. Osećam se posramljenom što Ga uznemiravam svojim sumnjičavim umom - On mi se smeši. Njegove poverljive, sjajne oči još blistaju preda mnom dok pišem. Opuštam se i podsećam se Njegovih reči: "Veruj egzistenciji."

Konduktar ponovo zvizne u pištaljku, a Osho ulazi u voz bez svog prtljaga. Stoji na vratima i svakog gleda svojim vragolastim pogledom. Nekako u srcu osećam da voz neće krenuti bez Njegovog prtljaga. Svi čekamo tu, bez daha, da vidimo šta će se dalje dogoditi. Kako se nesvesno ponašamo u prisustvu svog prosvetljenog Majstora. Ali Njegovo milosrđe je beskrajno. Prihvata nas kakvi jesmo, i nikad nam ne dopušta da smo nevažni ili nesvesni.

Voz veoma polako kreće, i na naše veliko iznenađenje, ugledamo Ishwarbhajjevog vozača kako trči s Njegovim koferom, gurajući sve pred sobom - stiže do Njegovog kupea i smešta kofer iza Osha koji i dalje stoji na vratima i dovikuje: "Doviđenja".

Voz odlazi. Srce mi tone u tišinu. Zatvaram oči i sedam na obližnju klupu. Jedan od prijatelja prilazi mi i prodrma me govoreći: "Hajdemo." Otvaram oči i pitam se kuda da idem: moje srce je već otišlo s Njim. Želim da uzviknem svetu: "Ovde je Buda koji ponovo živi među nama."

11

Kiša danas lije, a Osho mora da ide u Punu večernjim letom. Odseo je u CCI sobama, u vlasništvu Bombaja, i treba oko sat vremena da se stigne na aerodrom. Krenuli smo u pet sati. Sedim sa Lakšmi koja vozi kola, a Taru sedi na zadnjem sedištu sa Oshom. Ona zbog nečega plače. Kola prolaze duž Pedar ulice i ja gledam napolje. Konstrukcija "Woodlands" zgrade je gotova.

Kažem Oshu: "Ova zgrada nema trinaesti sprat."

Pogleda zgradu i traži od Lakšmi da pita ima li tu neki apartman na prodaju. Lakšmi ćuti. Ja znam da nemamo para da kupimo apartman.

Lakšmi uključuje radio i čuje se glas: "Uložite rupiju u loz, i za mesec dana dobijate deset lakša. Osho se smeje i kaže Taru: "Da igramo na lutriji?" Njen plač se preobraća u smeh. Ne znam da li je Taru kupila loz, ali mi smo u Woodlandsu kupili apartman za Osha. Kako je to sređeno, ja ne znam. Jako je pljuštalo, ali je Lakšmi uspevalo da nekako nađe put kroz saobraćajnu gužvu i da stigne na vreme na aerodrom. Vodio se rat između Indije i Pakistana i nisu bila dozvoljena svetla posle zalaska sunca. "Zamračenje" posle zalaska sunca bilo je naređenje vlade. Lakšmi je uredila da stignemo na vreme na aerodrom, i mi smo se ubrzo u čekaonici smestili na sofe.

Danas Osho izgleda prilično uznemiren. Mnogo je prijatelja došlo na aerodrom i prilično je bučno. Čuli smo obaveštenje da se let za Punu odlaže za pola sata. Dođem do Osha da ga pitam želi li čaj i nešto da prezalogaji. On se slaže i kaže da se donese za sve nas. Ima nas desetak. Čaj i jelo su doneseni i stavljeni na sredinu stola. Atmosfera postaje svečana. Zaboravljamo na rat i zamrčenja i uživamo u jelu i čaju sa Oshom.

Uskoro jasno čujemo novo obaveštenje da let za Punu kasni još jedan sat. Ovo je već previše. Do

Pune je avionom potrebno samo dvadeset minuta. Već smo se kolima vozili sat vremena, a čekamo pola sata na aerodromu. Za tri sata Osho je mogao kolima stići u Punu.

Osećamo se bespomoćni i počinjem da zamišljam kako bi bilo lepo kad bi Osho imao svoj mali vlastiti avion. Takvo je mučenje čekati satima na aerodromu. Osho pogleda Lakšmi, a ona kaže: "Sad više nema svrhe ići kolima - već smo suviše dugo čekali."

Osho seda, i osećajući našu napetost, počinje da priča šale. Poslednja šala koju priča je o Mula Nusrudinu: "Mula je bolestan i ode kod lekara. Čeka i čeka da ga pozovu, i najzad odluči da ode. Dok ustaje, ulazi sestra i pita:

"Mula, šta se dogodilo, zašto odlaziš?"

Mula odgovara: "Bolje je umreti prirodnom smrću kod kuće."

Čim završi priču, Osho ustaje, i sad već iznenađeni čujemo obaveštenje da će let za Punu biti za deset minuta. Presrećni smo. Osho sve pozdravlja i polazi, a ja Ga sledim kao senka koja ne može da zamisli da bude odvojena od Njega. Penjemo se malim stepenicama, a On se okreće i još jednom maše prijateljima za doviđenja.

12

Osho odseda u Sohaninoj kući u Puni i drži govore u "Sanghvi Fiffin Factoru", mestu koje je prilično udaljeno od Sohane. Veče je i već treba da krenemo, a vozača još nema. Čekamo oko pet minuta, a onda Osho, gledajući na sat, kaže: "Zakasnićemo - hajdemo." Pre no što je bilo ko išta izustio, otvara prednja vrata i seda za volan, paleći kola. Sohana i ja se pogledamo u čudu. Otvaram prednja vrata i kažem Sohani da sedne do Njega, a ja sedam pozadi. Veoma brzo vozi, a mi sedimo zaustavljenog daha. Toliko ima skretnica na putu, pitam se da li zna pravac.

Na moje iznenađenje, za nekoliko minuta stižemo do odredišta.

Prijatelji koji ga očekuju približuju se autu i otvaraju zadnja vrata. Ja izlazim i oni me pitaju gde je Osho.

U međuvremenu, Osho je sam otvorio vrata i pošao ka podijumu. Pokazujem prema Njemu i pogledam na sat: stigli smo dva minuta ranije. Osho nikad ne voli da kasni. Kakav Majstor! Živi u bezvremenom, a ipak u vremenu.

Osho, tvoje saosećanje je beskrajno. Tvoja ljubav i briga za tvoje saputnike ne može se iskazati rečima. Samo oni koji su to osetili, mogu to razumeti.

13

Osho je stigao iz Jabalpura. Treba da leti avionom u Udajpur. Danima je indijska vazдушna kompanija u štrajku i mi se nadamo da će se prekinuti svakog trena, ali štrajk se nastavlja. Ne možemo da smislimo neku drugu mogućnost da stignemo u Udajpur, i predlažemo da se meditacioni kamp malo odloži. Ali Osho je odlučio da tamo stignemo na vreme. Pitamo se kako je to moguće - sve rezervacije za voz su rasprodate, sa dugom listom čekanja. On predlaže da tražimo od železničkih autoriteta da postave dodatni erkondišn kupe na "Gujarat Mail Train" za Ahmedabad, i da rezervišemo osam spavaćih mesta za prijatelje koji idu s Njim. Na naše iznenađenje, službenik je oduševljen idejom, pogleda na listu čekanja, i odmah se slaže. Dobijamo naših osam spavaćih mesta i trčimo da obavestimo Osha i prijatelje da budu spremni da stignu na bombajsku centralnu stanicu u osam sati. Svi smo presrećni što ćemo putovati s Njim u istom kupeu. Svi stižu na vreme. Osho izgleda srećan. Sedi na svom mestu za spavanje, prekrštenih nogu, okružen nama. Priča nam šale, ceo kupe je ispunjen smehom. Ljudi dolaze i zaviruju da vide šta se događa. Posle nekoliko minuta ga ostavljamo samog i odlazimo na svoja mesta.

Voz stiže u Ahmedabad na vreme. Posle doručka, u kući jednog prijatelja, uzimamo dva taksija da stignemo u Udajpur. Veoma je toplo. U svojoj nesvesnosti nismo čak ni pomislili da nabavimo erkondišn kola za Njega. Ovo je dugo putovanje koje traje šest do osam sati. Osho sedi pozadi s prijateljem, a ja sam napred s vozačem. Znojim se i boli me glava gledajući prljavu ulicu ispred nas.

Pogledam pozadi. Osho sedi sklopljenih očiju, kao isključen iz spoljašnjeg sveta. Pitam se kad ću ja naučiti da budem sposobna za to – što mi izgleda kao nemoguć zadatak. Osećam da sam Ga nekako uznemirila i On otvara oči i traži sodu. Putujući naokolo raznim delovima Indije, Osho se zaustavljao da pije vodu. Zaustavljamo taksi. Vadim sodu iz velikog termosasa pozadi, pa kvasim maramicu hladnom vodom i pružam je Oshu, rekavši da je stavi na glavu. On je uzima i čini kako mu kažem, kao malo dete, i kad oseti svežinu, pita me gde sam naučila "sve te trikove. " Toliko je vruće, maramica je suva za pola sata i ja je vlažim sve dok ne stizemo do odredišta.

14

U sedam sati stizemo u Udajpur. Šokirani smo kad vidimo da je jedna soba u prizemlju, pripremljena za Osha i sve nas, u zgradi pod konstrukcijom. Tu je jedan indijski poljski krevet od kanapa, uokviren drvenim ramom sa četiri noge. Preko toga je postavljen jedan mali, tanak madrac, prekriven plahtom. To je krevet pripremljen za Osha, a mi ostali treba da spavamo u istoj sobi, na podu prekrivenom tepihom. Još više sam šokirana kad uvidim da tu nema čak ni električne struje. Neka ručna svetiljka od bamubusa nalazi se u uglu sobe. Odnekud je dovedena struja da upalimo jednu sijalicu. U blizini je kupatilo pripremljeno za nas. Posle ovog užasnog puta, odmaramo se na podu, a Osho na svom krevetu, kao beba u kolevci. Svi su ćutljivi. Osećam bes zbog cele situacije, i, kako ne nalazim reči, ćutim.

Gledam Osha. Izgleda kao da sve prihvata radosno. Nema nikakvog znaka negodovanja na Njegovom licu. Pošto leži nekoliko minuta, ustaje i odlazi u kupatilo, s ručnikom na ramenu. Kad izađe, počnemo da govorimo o ovoj zbrci u kojoj smo se našli.

Organizator nije mogao zamisliti Oshove teškoće - mislio je da je uradio najbolje, jer u okolini nije bilo bolje sobe. Videvši da se Osho vraća iz kupatila, ućutimo. Izgleda tako sveže i sjajno, da ne mogu da prestanem da zurim u Njega. Gleda nas i smeši se, seda na svoj krevet kao kralj na svoj divan presto. Mislim da On ima neki tajni ključ - poželim da ga ukradem.

15

Vreme je ručku i svi sedimo s Oshom za pravougaonim stolom. Izgleda da su prijatelji koji su organizovali ovaj kamp veoma siromašni - kvalitet hrane koju su servirali veoma je loš. Dal je tečan skoro kao voda, a izlomljena riža (ostaci malih komadića koji se prodaju nakon prerade riže po jeftinijoj ceni) je skuvana, i ja mogu da vidim u njoj male, crne kamenčice.

Sedim tik uz Osha koji je veoma uzbuđen i odmah počinje da jede. Iznenadena sam izrazom na Njegovom licu. Jede sa takvim ushićenjem kao da jede izvrsnu hranu. Neki starac stoji kraj Njega sa kutijom jeftinih indijskih slatkiša, zvanih ladoo. On stavlja jedan ladoo na Oshov tanjir, koji Osho prihvata s prijatnim osmehom. Čovek je zadovoljan i stavlja još jedan kolačić na Njegov tanjir. Osho ne kaže ništa, samo stavlja ladoo na moj tanjir.

Odmah kažem: "Osho, ja ga ne želim."

Osho se smeška i kaže: "Ne reci ne, samo ga prosledi sledećoj osobi."

Sviđa mi se ideja i ja to uradim. Sledeći prijatelji koji je čuo Oshove reči, predaje ga onom do sebe. Svi prasnu u smeh i na kraju se ladoo ponovo nađe u starčevoj kutiji.

Osho uvek uživa da priča šale dok jede. Jedenje s Njim pretvara se u slavlje - bez obzira šta jedete. Danas priča ovu šalu: "Jednoga dana Akbar udari svog dvorskog šaljivdžiju, Birbala, bez ikakvog razloga, a Birbal odmah udari osobu koja je stajala do njega. Osoba se naljuti i upita Birbala zašto ga je udario?"

Birbal odgovori: "Ne pitaj - samo prosledi do sledeće osobe." Igra se nastavila u Palati celog dana i, najzad, uveče, u krevetu Akbara udari njegova žena."

Ne biti ozbiljan - Oshova osnovna poruka, koju nije samo propovedao, nego je i praktikovao svakog trenutka.

Veoma je toplo popodne i Osho se odmara na svom poljskom krevetu. Svi drugi su izašli. Zatvaram vrata i sedam na pod blizu Njegovog kreveta i počnem da ga hladim malom lepezom. Posle kratkog vremena On otvori oči i kaže: "Prestani da me hladiš i idi da spavaš."

Osećam da On misli da sam umorna, ali ja zaista uživam da ga hladim - da mu pričim malo udobnosti. Kažem mu: "Vrlo je toplo i ne mogu da prestanem da te hladim".

On kaže: "Samo prihvati situaciju i onda nema problema." Zatvara oči ponovo; prestajem da ga hladim i polako se udaljavam. Mogu da vidim radoznalce kako skaču i zaviruju kroz prozor koji nema zavesa. Gledam Njega: On se odmara kao kralj na svom zlatnom tronu.

Noću iznosim Njegov madrac na terasu i pravim mu krevet na podu. Tu je sasvim je sveže, a on voli da spava pod vedrim nebom i kaže nam da i mi tu spavamo i uživamo u mesecu i zvezdama.

U jutarnjem govoru sedim tik uz Njega, snimajući Njegov govor na mali kasetofon. Ja čak ništa i ne znam o produžnom kablju. Postavljam kao obično svoju malu mikrofonsku žicu do Njegovog mikrofona, i sedam.

Danas se događa nešto čudno. Kad On počinje da govori, ja unapred znam reč koju će On zatim izgovoriti. Kasnije, kad mu to kažem, On odgovara: "To se zove sinhronizovanost sa Majstorom. Pre no što se reč izgovori, ona je u obliku misli koja se pojavljuje u svesti. Ako je neko tih, može uhvatiti misao pre no što postane reč - to je vrlo jednostavno." Onda dodaje da ne treba da obraćam suviše pažnje na misli, nego na izvor iz kojeg dolaze. Objašnjava ceo proces toliko jednostavno da kad ga čujete, odmah imate jasnu predstavu o tome.

Štrajk je završen i mi putujemo avionom iz Udajpura u Ahmedabad. Ovo je moje prvo putovanje avionom. Osho ulazi u avion, a ja ga sledim. Kažem mu: "Prvi put putujem avionom i plašim se." U međuvremenu prilazi stjuardesa sa poslužavnikom. Osho uzima jedan mali smotuljak i otvara ga: unutra je vata. Kida je na dva dela i, pružajući mi jedan, kaže: "Stavi to u uši, pa kad avion poleti, samo zatvori oči i gledaj u sebe. Ovo je dobra prilika za meditaciju."

Onda mi pokazuje kako da pričvrstim pojas. Ovo je let od pola sata i takav da ga nikad neću zaboraviti. Zatvaram oči kad avion poleće - ovo je zaista jedinstveno iskustvo. Osećam se kao preneti u neki drugi svet. Posle nekoliko minuta otvaram oči i gledam kroz prozor. Naš avion prolazi kroz oblake, a ja sam preplavljena radošću zbog ovog iskustva.

Gledam Osha: On sedi kao divna mermerna statua, zatvorenih očiju, bez ikakvog pokreta. Ne znam kako da kažem: On je potpuno prisutan ili potpuno odsutan. Svakako - ne spava .

Kad se avion spustio u Ahmedabadu, On otvara oči, skida pojas i pita me: "Kako je bilo?"

Kažem: "Osho, to je divno. Zaista sam uživala! Rekla sam sebi: 'Bolje je jednom putovati avionom, nego deset puta vozom.'" Pitam se da li je čuo. On me samo gleda i smeši se.

U Ahmedabadu je uređeno da Osho bude sam u praznom apartmanu, koji se čuva samo za goste. Na prvom je spratu, preko puta Champakbhaijevog apartmana. Ima dve spavaće sobe - jedna soba ima erkondiš i jedan sasvim udoban krevet. U drugoj su madraci postavljeni na podu. Sviđa mi se mesto. Ima prilično veliki balkon povezan sa sobama. Osho se mnogo bolje oseća u sobi sa rashlađivanjem i odlazi rano na spavanje. Ujutro, u osam sati, počće svoju seriju govora o Bhagavat Giti.

Sa nama su još četiri prijatelja iz Bombaja, koji su došli iz Udajpura. Izražavaju želju da ostanu preko noći i krenu sutra ujutro. Osho se s tim slaže, a ni ja ne vidim nikakvih problema. Posle kratkog razgovora, nameštam svoj krevet u jednom uglu sobe, a ova četiri prijatelja, svi muškarci, nameštaju svoje madrace i ležu da spavaju.

Čuvši kucanje na vratima, ustajem i otvaram ih. Domaćin ulazi da proveri kako spavamo. Videvši me samu sa četiri muškarca u istoj sobi, on pita: "Gde je druga žena?" Kažem mu: "Ona je Oshova sestra i spava s Njim u sobi."

Vidim kako je ljut i uznemiren. Kaže mi, podignutim tonom: "Ovo ne može biti u mojoj kući. Radije spavajte u Oshovoj sobi, ili dovedite Kranti da spava sa vama."

Iznenadena sam i zbunjena, ne znam kako da se dogovorim sa ovim čovekom. Kažem mu: "Ne želim da uznemirim Osha, On već spava."

Odlazi, ali posle razgovora sa svojom ženom ponovo se vraća. Veoma je uznemiren i kaže da ne mogu da spavam u sobi sa četiri muškarca, ali da mogu da spavam u njihovoj dečjoj sobi. Da bih prekinula nepotrebnu diskusiju, slažem se i odlazim da spavam na podu u sobi u kojoj je već zaspalo njihovo dvoje dece.

Ležim i mislim: "U kakvom mi to trulom svetu živimo? Ovi seksom opsednuti ljudi projektuju svoje misli na nas, a sami smatraju da su moralni, kulturni i civilizovani. Mi smo za njih nevaspitani."

Kad pričam Oshu ovu epizodu, On kaže Jayanthibaju da aranžmane za njega ne treba praviti u kućama ljudi koji ga nikad nisu slušali i koji ga ne poznaju. Oni nepotrebno pate i takođe uzrokuju drugima suviše nevolja.

U ovom apartmanu ima samo jedna kupaonica bez tople vode. Ustajem rano i pripremam dva vedra tople vode za Osha.

Dolazi iz sobe, umiva lice i polako ga briše malom maramicom. Uzimam Njegovu četkicu za zube, istisnem pastu i pružam mu je. Zahvaljuje mi osmehom za ovaj maleni čin. Uzima četkicu sa takvom nežnošću i ljubavlju, kao da je to živo biće. Pere svoje zube veoma polako i nežno.

Ovih dana koristi "Signal" pastu koja je nova na tržištu. Ova tuba je skoro prazna; ipak je još čuvam na polici, pored lavabo. Posle pranja zuba odlazi u kupatilo. Na moje iznenađenje, opazim da je bacio tubu u korpu pored police. Mislim: "Dok ne kupim novu pastu, kako ova može biti bačena?" Uzimam je i stavljam ponovo na policu. Kasnije molim prijatelja da mi kupi novu "Signal" pastu, ali je zbog nečega nisam primila; i kada sledećeg dana istiskujem pastu iz iste tube, Osho gleda, smeje se, i kaže: "Znači, spasla si tubu."

Osećam da On ne želi da stiska tubu suviše jako, ali, šta da radim. Dok ne stigne nova tuba, zadržaću ovu. Nekako sam udesila da se koristi ova tuba tri dana, sve dok smo u Ahmedabadu.

Posle jutarnjeg kupanja Osho voli da doručkuje tost i čaj. Sedi na sofi, mali stočić je pred Njim. Nosi beli lunghi, a gornji deo tela mu je nag. Obmotava šal oko tela samo kad izlazi. Izgleda tako sveže i divno - kao ružičasta ruža u punom cvatu. Nosim tost i čaj na poslužavniku, postavljam ih na sto i sedam na pod naspram Njega. Kad napunim šolju, On pita: "Gde je tvoja šolja?"

Kažem: "Osho, ne pijem čaj."

Smeje se i kaže: "Meditacija je nemoguća bez čaja. Čaj te u meditaciji drži budnom." - i priča mi priču o Bodidarmi, koji je isekao svoje kapke i bacio ih zato što mu se spavalo kad je meditirao. Prvo lišće čaja izniklo je iz njegovih bačenih kapaka.

Videvši da oklevam da uzmem čaj, Osho puni drugu šolju i kaže mi da probam. Pijem polako i dopada mi se, pa mu kažem da je zaista ukusan. Daje mi drugu šolju i kaže: "Jedna šolja nije dovoljna. Moraš da popiješ dve šolje svakog jutra."

Pitam ga: "A ako je šolja velika?"

Kaže: "Veličina nije važna - dve šolje svakog jutra."

Pitam ga: "Koja je tajna u dve šolje?"

Kaže: "Ovo je zen koan za tebe."

Sledećeg jutra, za doručkom, pita me: "Jesi li odgonetnula zen koan?"

Kažem: "Možda jedna šolja za mene, a druga za mog voljenog."

Kaže: "Blizu si odgovora, ali ne sasvim."

Svi prisutni uz smeh uživaju u ovoj ceremoniji čaja.

Popodne Osho sedi na lakoj stolici na balkonu - proleće je. U blizini je ogromno mangovo drvo na kome neprestano peva kukavica. Njena pesma još više produbljuje tišinu.

Osho me pita da li znam je li ova kukavica muško ili žensko. Nemam pojma i nikad nisam o tome mislila, ali kažem: "Muško je." Osho pita otkud znam, a ja mu kažem: "Zaista ne znam - samo sam tako rekla."

On kaže: "Muška je! Uvek muško zove - žensko čeka." Onda smo čuli i drugu pticu. "Slušaj ovo," reče Osho, "ovo ženka odgovara na prvi poziv. Ako budeš pažljivo slušala, uočićeš razliku."

Zaboravljam na kukavicu. Začudena sam ovim dubokim unutrašnjim poglednom svog Majstora.

Odseli smo u Ahmedabadu kod veoma ortodoksne đainske porodice. Osho večera oko šest sati, pre no što krene na večernji govor. Ovih dana čita do kasno u noć i ja mu kažem: "Osho, tako si rano večerao, bićeš noćas gladan." On se jednostavno smeši.

U jedanaest sati, Kranti mi kaže da bi Osho nešto da pojede. Zbunjena sam: šta sad?

Kažem joj: "Idem u kuhinju da vidim mogu li da priprelim nešto hrane."

Veoma tiho, poput mačke, ulazim u kuhinju. Na polici su naređane mnoge posude. Zbunjena sam, nema oznake na njima. Zatvaram oči, stojim tiho nekoliko minuta i sledim svoju intuiciju. Uzimam tanjir i počinjem nasumice da otvaram posude. Na moje iznenađenje, našla sam različitu, ukusnu hranu, kakvu Osho voli. Oduševljena sam i uzimam još.

Odjednom, ugledam domaćicu kako stoji kraj mene i pita me šta radim. Sledila sam se. Ona je veoma ortodoksna đainka koja veruje da je jedenje noću veliki greh, i već je protiv Osha. Skupljam hrabrost i kažem joj: "Gladna sam i želim nešto da jedem." Postaje besna i počinje da baca stvari preda me, zahtevajući da sve to pojedem. Nemam šta da kažem, i izlazim iz kuhinje sa svojim tanjirom. Ona me prati.

Ulazim u Oshovu sobu, gde On sedi i čita neku knjigu. Postavljam tanjir na stočić ispred Oshove stolice i sedam na pod. Osećam da treba da zaštitim Osha da ne bude On taj koji jede noću, pa

pozivam Kranti i kažem: "Hajde da jedemo." Obe počinjemo da jedemo, dok žena stoji i gleda nas. Vrlo je napeta. Da bih joj zabavila um, pitam: "Ko spravlja ovu izvrsnu hranu? Veoma je ukusna." Ne odgovara. Osho odlaže knjigu i pridružuje nam se u jelu. Vidim kako žena puca od besa. Ne našavši reči, izlazi iz sobe.

Pričam Oshu šta se dogodilo u kuhinji. Smeje se i smeje kao malo dete, i kaže: "Sutra joj reci da mi ne želimo da idemo na nebo. Pipremamo se za pakao skupljajući sve moguće grehe." Prasnem u smeh i to opušta svu moju napetost i mi uživamo u jelu i svim ukusnim zalogajima sve dok se tanjir potpuno ne isprazni.

24

Dok je Osho u kupatilu, kuvarica donosi šolju napola ispunjenu nekim zelenim sokom. Kaže: "Ovo je neem sok i Osho to ujutro prvo pije." Ostavlja šolju na sto.

Kad Osho dolazi iz kupatila, kažem mu za neem sok u čaši. On kaže: "Nekad sam to pio, ali više ne. To pročišćava krv, i ti možeš da ga piješ." Stavila sam kap na ruku i probala - veoma je gorko. Kažem Oshu: "Veoma je gorko." On kaže: "Samo zadrži dah i ispij ga u jednom gutljaju." Činim to kao poslušno dete, i zbog Njega ga pijem tokom sva tri dana našeg boravka, a On mi kaže da nastavim da ga pijem i kod kuće.

Ovih dana redovno radim Dinamičnu meditaciju. Doživljam burne reakcije u svom pupčanom centru i osećam da sam žedna celog dana. O tome nikad nisam pričala Oshu, ali taj neem sok deluje kao lek za moju nevolju.

Nastavljam to oko dva meseca, dok mi jednog dana jedna stara žena ne kaže da neem sok ne treba piti duže od nedelju dana. Iznenađena je kad čuje da ga ja uzimam već dva meseca. "To je tebe spasao tvoj Majstor. Inače, bilo bi veliko zlo." Osećam da mi Osho preko te žene poručuje da treba da prestanem da pijem neem sok.

25

Danas su svi otišli na večeru izuzev mene. Osho se odmara u svojoj sobi, a ja ležim na krevetu u susednoj. Nekakav čvor počinje da raste na mojoj levoj dojci, i kad sam to pokazala svom doktoru, rekao je da to proverim u Tata bolnici. On smatra da to može biti kancerogena izraslina. Uplašena sam. Radije bih umrla no patila od raka. Jedna od mojih bliskih prijateljica već je operisala rak dojke. Nisam još spremna da idem na pregled. Nikome nisam o tome pričala, ali sam u sebi sve zabrinutija.

Odlučim da o tome kažem Oshu. Izgubljena u mislima, ne mogu da verujem da me nežni Oshov glas poziva. Otvaram oči i vidim ga kako stoji kraj mog kreveta. Pokušavam da ustanem, ali ne mogu. Sva sam ukočena. Ima malo mesta kraj mog jastuka, gde On seda i stavlja ruku na moje čelo. Toliko sam dirnuta, da počinjem da plačem. Kad se umirim, pita me: "Šta je bilo? Da li nešto kriješ od mene?" Sad više ne mogu da izdržim i kažem mu o kancerogenom tumoru na svojoj levoj dojci. On pita: "Gde je tačno?" Uzimam Njegovu desnu ruku i stavljam je na čvorić. Kaže da se opustim i zatvorim oči.

Ulazim u duboko opuštanje i osećam kako topli tok energije izlazi iz Njegove ruke i ulazi u moje telo. On sedi tiho nekoliko trenutaka, a zatim sklanja ruku. Uverava me da nema ničeg lošeg i da ne treba da brinem. Pokušam da ustanem, ali mi On kaže: "Ostani još malo da ležiš", i ostavlja me

samu.

Ponovo iz zahvalnosti počinjem tiho da plačem, i nesvesno padam u san. Ujutro, kad se probudim, osećam se veoma sveže. Dodirnem grudi, a tamo nema čvora. Sigurna sam da ga je On uklonio svojom božanskom isceljujućom energijom.

Kad sam to u Bombaju pokazala doktoru, bio je iznenađen i pitao kako se to dogodilo.

Govorim o isceliteljskoj moći Osha, koju On uvek odbija da prizna. Osho nikad nije tvrdio da je nekog izlečio, ali ja znam mnoge prijatelje koje je izlečio Njegov božanski dodir.

26

Ovoga puta polazim za Oshom u Ahmedabad, gde On drži seriju predavanja o Giti.

Posle jutranjeg govora ruča u pola dvanaest, a potom se odmara nekoliko časova. Sedim kraj vrata na stoličici i stražarim. Vrelo je letnje popodne i veoma sam pospana. Sedeći, počinjem da dremam. Pokušavam da čitam da bih ostala budna. Nekako uspevam da ostanem na stolici da bih bila sigurna da ga niko neće uznemiravati.

U dva sata On izlazi iz sobe i odlazi u kupatilo. Pripremam mu čaj. Uskoro će pristići ljudi da se vide sa Njim. Dok sipam čaj u šolju, On me pita: "Hoćeš li da radiš kao moja sekretarica?" To prevazilazi moja očekivanja i ja, bez mnogo promišljanja, jednostavno kažem: "Osho, meni i samoj treba sekretarica." On se smeje mom odgovoru. Zatim mu kažem: "Vrlo sam lenja. Ne mogu da se brinem ni o sebi."

On kaže: "Tvoja lenjost ništa nije u poređenju sa mojom." Počinje da priča mnoge priče o svojoj lenjosti. Osećam da ih izmišlja. Kad mu to kažem, On odgovara: "Ne, ne, sve su to činjenice."

Jedna priča, koju volim, je o njegovom krevetu smeštenom sasvim blizu vrata, dok je u Domu živeo kao student. Otvorio bi vrata i samo uletao u krevet. Sve su mu knjige bile naokolo i ispod kreveta. Ni za šta drugo nije koristio ostale delove svoje sobe.

Uživam slušajući Njegove priče o lenjosti, jer me to oslobađa krivice zbog sopstvene lenjosti.

27

Danas, posle ručka, kažem mu da treba iznutra da zatvori vrata svoje sobe dok se odmara, jer i ja hoću da se odmorim. On kaže: "Ljudi će doći i kucati na vrata." Odgovaram mu da ću zatvoriti i ulaznu kapiju i isključiti zvono. Uveravam ga da neće biti uznemiravan. Videvši da sam odlučna, kaže: "U redu, u redu, učini kako želiš." Pobrinula sam se za sve, otišla u svoju sobu i imala dobar popodnevni odmor. Hvala Bogu, niko ga nije uznemiravao dok se odmarao. Dok ispija svoj popodnevni čaj, priča mi priču koju nikad neću zaboraviti, jer je to moja priča.

Evo te priče:

Bio jedan Majstor koji je živeo u kolibi u šumi, i imao je samo jednog sledbenika. Oboje su bili veoma lenji. Jedne noći, ležali su na krevetu, i Majstor je upitao učenika: "Možeš li da proveriš da li pada kiša?" Učenik, ni ne pomerivši se na krevetu, reče: "Ne pada kiša. Upravo sam dodirnuo mačku koja je malopre ušla, i nije bila mokra."

Majstor je rekao: "U redu, zatvori vrata i hajde da spavamo."

Opet učenik, bez i najmanjeg pokreta, odgovori: "Majstore, zašto je potrebno da se zatvore vrata? Ne bojimo se lopova, a lepo je držati otvorena vrata kroz koja ulazi svež povetarac."

Majstor se složio i rekao: "U redu, ugasi svetlo." Učenik je odgovorio: "Majstore, dva sam posla ja obavio, jedan ti treba da uradiš."

Način na koji Osho priča ovu priču je tako jedinstven, da svako može da vidi celu scenu kao da se sad odigrava pred njim. Istovremeno, ona ima i skriveno značenje za tebe, ako si u stanju to da osetiš.

Dok slušam priču, osećam se postideonom zbog onoga što u svojoj nesvesnosti činim, ali Osho ne dopušta da se iko oseća krivim zbog bilo čega.

Danas Osho govori na Baroda univerzitetu svojim kolegama i studentima. Hiljade studenata se okupilo da ga čuje. Hol je prepunjen i sva su vrata otvorena. Mnoštvo ljudi stoji duž zidova i napolju.

Hodam iza Njega ka podijumu sa svojim malim kasetofonom. Kad stižem do podijuma, uši su mi zaglušene tapšanjem i zvižducima. U vazduhu je mnogo uzbuđenja. On će govoriti o mladosti i seksu. Sve ih pozdravlja sklopljenim rukama, seda u lotos položaj i zatvara oči. Pokušavam da pričvrstim kabl svog mikrofona na gajtan mikrofona postavljenog pred Njim. Studenti počinju da bacaju papirne strelice prema meni. Osećam se nelagodno. Nekako uspevam to da ignorišem i smeštam se udobno, sedajući sa svojim kasetofonom blizu Njega.

Posmatram ga. Posle nekoliko trenutaka otvara oči i pogleda pravo prema vratima. Prijatelji iz Bombaja, ne našavši mesta u sali, stoje tamo. Osho šalje poruku da im dozvole da dođu i sednu kraj Njega na podijum. Iznenadena sam Njegovom brigom za tako male stvari. On me gleda i smeši se; pritiskam dugme aparata i čujem Njegov slatki glas kako se obraća slušaocima: "Mere Priya Atman" što znači: "Moje voljene duše". Mrtva je tišina, samo Njegov glas odzvanja u hali, gaseći žed onih koji su spremni da ga prime u svoja srca.

Prijatelji koji su organizovali Njegove susrete u raznim mestima Barode, zaista su čudni ljudi. Večeras će Osho negde govoriti, ali oni nisu hteli da kažu ime tog mesta. Hteli su da voze kolima samo Osha. Veoma sam ljuta. Nipošto neću da propustim Njegov govor. Srećem Osha popodne i pitam ga šta da radim. On kaže: "To je veoma jednostavno. Samo naruči rikšu i reci vozaču na sledi naša kola."

Kažem mu: "Osho, ovi ljudi su veoma ljuti na nas. Pitaće nas zašto ih pratimo." Osho se smeje i kaže: "Možeš im reći da vi idete svojim putem, a mi smo ispred vas. Šta mogu da učine?"

Svida mi se ideja i ona zaista deluje. Kad Njegova kola zastanu, i naša rikša zastane. Odmah izlazim i počinjem da hodam uz Osha, ne dajući priliku prijateljima da bilo šta pitaju. Ovaj susret organizovan je sa Klubom lavova, u maloj sali. Sedim do Osha i pripremam kasetofon, ne obraćajući pažnju na organizatora koji sedi uz mene.

Posle govora, ovaj čovek mi prilazi i zahvaljuje se što sam snimala govor. Poziva me da im se pridružim. Osećam se lakše i idem iza Osha kao malo dete koje je dobilo na lutriji.

Vratili smo se u Ahmedabad posle meditacionog kampa u Mount Abu, gde je Osho predstavio Dinamičnu meditaciju.

Radoznao je da čuje mišljenje ljudi o Dinamičnoj meditaciji. Kad mu kažem da neki prijatelji pričaju kako su otkočili moždane vijuge, On se smeje i kaže: "Ne, nisam zainteresovan za gubljenje vijuga, oni će ih ponovo pričvrstiti. Nastojim da izbacim vijuge iz mozga jer one tamo nisu potrebne." Onda je dvadeset minuta objašnjavao kako je sav posao Dinamične meditacije u tome da dehipnotizira uslovljeni um čoveka. Jedan sat dnevno, tokom tri meseca, dovoljno je da se očisti svo smeće.

Meditacioni kamp u Mount Abu završava se za pun mesec. Popodne kažem prijateljima da večeras idemo na vožnju čamcem. Dolazimo Oshu da mu saopštimo ovu ideju. Kad ga pitamo, On kaže: "Trebalo da rezervišemo sve čamce, pa da posle večernje meditacije svi mogu da pođu na vožnju." Ljudi u meditacionom kampu sasvim su obuzeti ovom porukom. Svi čamci su rezervisani i posle večernje meditacije žurimo do jezera kao deca koja odlaze na piknik. Kad Osho stiže do jezera, u vrtu već čeka oko pet hiljada ljudi. Izgleda haotično, ali za nekoliko minuta ljudi se postavljaju u dva reda, načinivši Mu prolaz. Osho nikad ne traži od svojih ljudi bilo kakvu disciplinu, ali samo Njegovo prisustvo stvara harmoniju. Njegovi ljudi ga vole i poštuju, a da toga i nisu svesni. On prolazi duž jezera pozdravljajući sve sklopljenim rukama. Nekoliko prijatelja mu se pridružuje u čamcu, a mi, ostali, ulazimo u ostale čamce. Sve to liči na veliku svečanost na jezeru. Svi su čamci puni sanijasina koji plešu i pevaju. Posmatram pun mesec i zamišljam kako bi Bog meseca sigurno želeo da siđe i pridruži se našem slavlju.

Kad putuje Indijom, dok je u Puni, Osho voli da boravi u Sohaninoj kući. Nikad nisam propustila priliku da budem s Njim u Sohaninoj kući. Sohana je skoro zaljubljena u Osha i njegove ljude. Kad je Osho tamo, njen dom postaje mesto hodočašća.

Stotine ljudi ga dnevno posećuje, a ona ih dočekuje s toliko ljubavi i nežnosti da mnogi ne mogu da zadrže suze radosnice. Popodne je kao veliko slavlje. Svim posetiocima se služe slatkiši i čaj. I Osho izlazi iz svoje sobe i seda na sofu u dnevnoj sobi, okružen prijateljima. Njegovo prisustvo i neki miris veoma su opipljivi u atmosferi.

Uvek je mnogo smeha oko Njega. On uživa da zadirkuje decu. Bilo koje pitanje da mu se uputi, bilo koje, ma i najmanje pitanje, i odgovor stiže iz Njegove tišine kao iz razlistale krošnje. Njegov glas je tako muzikalan i umirujući, da ja zaista ne moram da slušam reči. Njegove reči služe samo kao most koji me povezuje s Njegovom beskrajnom unutrašnjom prazninom. Ponekad ga osećam kao flautu na kojoj sviraju neke nevidljive ruke. Njegova visina i dubina su izvan našeg domašaja. On leti kao orao, sam na beskrajnom nebu, a mi puzimo kao mali crvići, gledajući u Njega i plaćući za pomoć. On je čudesan. Bez da kaže i reč, On sluša srca koja čeznu za Njim i dopušta im da utole svoju žeđ u Njegovoj večnoj vodi života.

Hvala Ti, voljeni Majstore. Za mene si savršeno otvoren lotos. Ne mogu ništa drugo do da se veselim, pevam i plešem u Tvom prisustvu.

Ostajem s Oshom u Sohaninoj kući. Osho uživa da ruča s nama za stolom. Sohana je zaista dobra kuvarica. Posle Njegovog jutranjeg govora, stižemo kući oko deset časova. Za manje od sat vremena Sohan priprema ručak, kuvajući razna ukusna jela. Oko jedanaest časova svi sedimo za velikim pravougaonim stolom, koji je na sredini ukrašen cvećem. Svaki obrok je prava svečanost. Osho voli da priča šale dok jedemo, i izaziva mnogo smeha oko sebe.

Danas ima toliko činjia na stolu, da čovek ne zna odakle da počne. Sohana stoji blizu Osha i služi ga hranom iz raznih zdela. Osho nikad nije škrt u poštovanju hrane koju voli. Danas uživa da jede dahi-wada. To je indijsko jelo, kao male loptice.

On kaže: "Sohana, dahi-wada su zaista izvrsni."

Sohana odgovara: "Znači da ostale stvari nisu izvrsne." Osho je pogleda iznenađeno i kaže: "Ne, ne. Nisam tako mislio. Ispričaću ti jednu priču, pa ćeš znati šta mislim." Ispričao je ovu priču:

Mula Nusrudin je bio zaljubljen u dve divne žene. Svakoj od njih je rekao da je lepša od svake koju je do sada video. Jednoga dana se one sretnu i shvate da im je obema rekao istu stvar. Otišle su do Mule zajedno i pitale ga: "Sad nam reci istinu, koja je lepša?" Mula za trenutak razmisli, pa reče: "Obe ste mnogo lepše od svake druge."

Prasnuli smo u smeh, i Osho kaže: "Sohana, svako tvoje jelo bolje je od svakog drugog." Sohana sad shvata suštinu, pa se smeje i ona.

34

Osho se odmara posle ručka u sobi sa rashlađivanjem u Sohaninoj kući u Puni. Sedim blizu Njega i osećam ogromnu potrebu da mu masiram stopala. Pitam ga, i On pristaje. Kad počinjem da mu masiram taban desnog stopala, On primećuje: "Svaki učenik počne od stopala, a završi sa grlom." Kad to čujem, smesta prestajem da dodirujem Njegova stopala. Smeje se i kaže: "Nisam to rekao za tebe." Nesvesno sam reagovala i kažem: "Ovde nema nikog drugog." On kaže: "Istina je da ne volim masažu stopala. Kad se odmaram, to me uznemirava." Razumem ga i izvinjavam se. Smeje se i kaže: "Kad ćeš naučiti da ne budeš ozbiljna?" Rekavši to, zatvara oči i ja izlazim iz sobe duboko razmišljajući o onome što je rekao.

35

Osho je odseo u Sohaninoj kući u Puni. Popodne neko kaže: "Noćas je pun mesec". Znam da Osho voli vožnju čamcem u vreme punog meseca, i pitam ga o tome. Slaže se i kaže Bafnaju, Sohaninom mužu koji je član veslačkog kluba, da rezerviše jedan veliki čamac. On takođe poziva i nekoliko prijatelja, jer Osho uvek voli da подели s prijateljima sve što je moguće.

Posle ručka odlazimo u klub, gde nas čeka jedan veliki čamac. Sve u svemu, ima nas u čamcu sa Oshom dvadesetak. Noć je magična. Jedan pun mesec je na nebu, a drugi pun mesec u ljudskom obliku sedi među nama, smejući se i pričajući. Srce mi igra od radosti. Osećam se blagoslovenom što imam takvu retku priliku, a da sama nisam ništa učinila.

Osho kaže Sohani da peva, ali se ona stidi da peva pred tolikim ljudima. Osho govori o tome koliko muzika produbljuje tišinu. Slušati Njega je kao da slušaš neku toplu muziku. Za trenutak su svi ćutljivi. Mogu da čujem udaljeni zvuk zrikavaca na drveću.

Voda u ruci izgleda kao topljeno srebro koje lagano teče. Gledam Osha. On sedi u svoj svojoj veličanstvenosti, zatvorenih očiju. U čamcu, koji me podseća na Nojevu barku, neko je čudesno prisustvo.

36

Rezervisali smo dve karte prve klase u jutarnjem vozu "Deccan Queen", kojim putujemo iz Pune za Bombaj. Veoma sam uzbuđena i jedva čekam da sedim kraj Osha tokom tri i po sata vožnje. Sohana želi da nam spakuje nešto za jelo, ali joj Osho kaže da o tome ne brine.

Stižemo na stanicu u sedam ujutro. Dvadesetak prijatelja dolazi da Ga isprati. Kao i obično, Sohanine oči su pune suza koje neprestano teku kao iz pokvarene slavine. Osho je gleda i smeši se. Odgovara tako što se i ona smeši i plače. Osećam kako joj se srce cepa zbog rastanka. Osho kaže njenom mužu: "Bafnai, dođi sa Sohanom na sledeći kamp u Nargolu." Sohana se približi Oshu i dodirne mu stopala. On stavlja svoju desnu ruku na njenu glavu. Ona još jeca. Osho je lupne po glavi i pozove: "Sohana". Ona podigne glavu, pogleda gore, a Osho je uzima za ruku, pomogne joj

da ustane i pita: "Sohana, hoćeš li moći da dođeš na sledeći kamp u Nargolu?" Ona ne može da govori, pa samo klimne glavom. Osho kaže: "To je dobro." Pozdravlja sve dok stoji na stepeniku voza, a voz ga udaljava od pogleda Njegovih voljenih.

37

Osho zauzima mesto kraj prozora, a ja sedim kraj Njega. Kaže mi da treba da se odmori i da se potrudim da ga niko ne uznemirava. Klimnem glavom u znak potvrde i On zatvara oči. Posle otprilike pola sata stiže nam doručak: tost i čaj. Postavljam poslužavnik na stolicu koja je povezana sa prednjim sedištem. Razmišljam, zbunjena, da li treba da ga budim ili ne. Samo gledam u Njega i, na moje iznenađenje, On otvara oči i smeši se. Ne mogu to da poverujem - izgledalo je kao da duboko spava. Bez reči pričvrsti policu ispred sebe i ja tu stavljam poslužavnik. Jede tost i pije čaj s takvim uživanjem kao da jede najfiniji doručak. Čaj koji mu sipam liči na hladnu vodu. Kažem mu: "Ovaj čaj je vrlo hladan, ne treba da ga piješ. Pozvaću da donesu topao, svež čaj." On kaže: "Ne brini, u redu je." Na moje iznenađenje, tog istog trenutka stiže kelner trčeći, s toplim, svežim čajem, i kaže: "Izvolite svež čaj, vratite onaj stari." Osho mu se široko nasmeši i zahvali. Dok sipam svež čaj, Osho mi kaže: "Potrebno je samo malo strpljenja." Posle ispijenog čaja, On pogleda na sat i ponovo zatvara oči.

38

Gledam kroz prozor: voz prolazi kroz Khandalu. Divan je prizor beskrajnih, zelenih polja, okruženih visovima planina, a oblaci plove u dolinama. Sve to čarobno izgleda. Moju misao odvrća jedan čovek koji stoji kraj mene i zove me po imenu. Videvši me začudenu, predstavlja se i kaže da me je video u Sohaninoj kući i da putuje ovim vozom samo zato da bi malo razgovarao s Oshom.

Kažem mu da dođe malo kasnije. Pogledam u Osha koji i dalje sedi u istom položaju, sklopljenih očiju, kao mermerna statua. U vozu je veoma je bučno, ali Osho izgleda potpuno isključen iz spoljašnjeg sveta. A tu sam ja, i dok sedim kraj Njega, počinjem da se osećam nelagodno bez ikakvog razloga. Posmatram svoj uznemireni um i pokušavam da se opustim. Počinjem da čitam novine samo da bih se zabavila.

Voz staje na Karjat stanici i ulazi nekoliko piljara. Vrlo je bučno, ali Osho i dalje sedi nepomično, sklopljenih očiju. Onaj čovek ponovo dolazi, pa videvši Osha zatvorenih očiju, opet odlazi.

Kad ode, Osho otvara oči i pogleda na sat. Pitam ga želi li sodu. Jednostavno potvrdi glavom. Donosim mu sodu koju On malo otpije i vraća mi bocu. Kažem Mu za onog čoveka, a On kaže: "Znam da putuje ovim vozom. Kad sledeći put dođe, pusti ga da sedne na tvoje mesto deset minuta, da bi pričao sa mnom."

A onda me pita: "A šta je s tobom? Uživao si li u putu?" Kažem mu kako sam se nelagodno osećala i da sam čitala novine.

Osho kaže: "Treba da meditiraš najmanje jedan sat dnevno i posmatraš svoje misli." Kažem mu: "Osećala sam se razočaranom bez ikakvog razloga." On odgovara: "Očekivanja dovode do razočarenja. Ne očekuj, nego prihvataj. Prihvati i sebe kakva jesi. Samo se opusti u svom biću - to je sve što jeste meditacija."

Videvši da sam ozbiljna, smeje se i dodaje: "Nemoj se uozbiljiti zbog meditacije. Samo nauči da prihvatiš i uživaš u svemu, i obavesti me kad onaj čovek sledeći put dođe."

Uzimam mu ruku i ljubim je s poštovanjem i zahvalnošću. Mi pravimo planine od brežuljaka krtica, a On je umetnik u rasturanju cele planine, da čak ni krtičnjak ne ostane od nje.

Pitam ga želi li još sode, a On kaže: "Možeš je ti popiti."

Ponovo zatvara oči, a ja uživam pijući sodu iz Njegove boce.

Voz sada prolazi kroz Kalyan stanicu, a onaj čovek ponovo dolazi. Jednostavno ustajem sa sedišta i kažem mu da sedne. On mi daje broj svog mesta da bih mogla sesti tamo.

Stojim tu neki minut. Osho otvara oči i pozdravlja ovog čoveka uzevši njegove ruke u svoje. Pogledam na sat da utvrdim vreme. Kad ustajem sa sedišta kao da ulazim u neki drugačiji svet. Vibracije i energija su sasvim različite od onih u prostoru u kojem sam sedela. To ne bih primetila da sam ostala da sedim uz Osha. Zauzimam mesto onog čoveka i sedim tamo zatvorenih očiju. Napolju je vrlo je bučno, ali za mene kao da ta buka dolazi iz vrlo velike daljine. Kao da sam u stanju dremeža. Iznenada, čovek koji sedi do mene na mestu do prozora, nagazi moju nogu pokušavajući da izađe. Trgnem se iz dremeža i pogledam na sat. Prošlo je tačno deset minuta. Ustajem i žurim na svoje mesto. Osho priča sa onim čovekom i, videvši me, smeši mi se. Približim se i čekam koji minut. Kad je čovek otišao, pričam Oshu o čoveku koji me je probudio nagazivši me. Osho se smeje i kaže: "Egzistencija radi čudesno."

Osho vodi meditacioni kamp u Matheran Hill Station. Skoro pet hiljada ljudi učestvuje u kampu. Odseda u Ragby hotelu koji ima veliko otvoren teren, i tu je uređen kamp.

Jedan pas redovno dolazi i tiho sedi blizu podijuma dok Osho govori. Gledam ga. Dolazi rano kao da rezerviše svoje mesto kraj podijuma. Svakog dana seda na isto mesto kao veliki meditant, i dok Osho govori, deluje vrlo pažljivo sa svojim načuljenim ušima.

Kad Osho dođe i pozdravi nas, on podigne glavu i pogleda Osha, a Osho ga pozdravlja širokim osmehom. To je samo trodnevni kamp. Vreme kao da trči za Oshom. Danas je četvrti dan, i Osho stoji na peronu stanice, čekajući da pođe za Bombaj. Mnogi prijatelji su tu da ga isprate. Sa iznenađenjem vidim kako i onaj pas stoji uz Osha. Osho ga gleda sa toliko ljubavi, da pas počinje da maše repom.

Posle nekoliko minuta kreće ovaj mali voz koji saobraća između Martherana i Neral stanice. Osho sve pozdravlja i ulazi u voz. Voz lagano kreće i svi su već otišli izuzev psa, koji hoda pored voza. Voz povećava brzinu, a pas počinje da trči za njim. Osho gleda kako trči i blagosilja ga gestom ruke, i kaže mu da više ne trči.

Pas staje i gleda u Osha. Ne mogu da odolim da mu ne mahnem rukom za doviđenja.

Osho primećuje: "On je vrlo napredna duša."

U Kašmiru je uređeno da se održi serija govora o Mahaviru, koja traje jedanaest dana.

Osho će iz Jabalpura doći vozom u Delhi, a avionom iz Delhija za Srinagar. Nas tridesetak prijatelja ćemo ga tamo dočekati. Druga grupa od dvadesetak prijatelja iz Delhija pridružiće nam se u Srinagaru.

U Srinagaru, blizu Dal jezera, rezervisane su kolibe, poznate kao "Chashme-Shahe", za smeštaj cele grupe.

Nekako grupa iz Bombaja stiže ranije, pa imamo priliku da biramo svoje kolibe. Ovo je divno mesto. Idem naokolo tražeći kolibu s najlepšim pogledom. Svaka kućica ima dve spavaće sobe, kupatilo i prilično veliku dnevnu sobu.

Biram poslednju kolibu u nizu. Ima pozadi otvorenu verandu. Od svega, najlepši je pogled. Jedna strana je otvorena prema jezeru, a na drugoj strani su beskrajna polja s lancima planina iza njih. Mislim da će ova otvorena veranda biti najbolje mesto za Osha, da sedi i uživa u prizoru bez ikakvog uznemiravanja. Proverim kupatilo i isperem toalet vrelom vodom. Našavši da je sve u redu, moja prijateljica Sheelu i ja zauzimamo jednu od soba ove kolibe, s namerom da je prepustimo

Oshu kad stigne. Drugu sobu zauzima par iz Bombaja.

Stižu i prijatelji iz Delhija. Svi izgledaju uzbuđeni i srećni. Ovo je retka prilika da se bude s Oshom neprestano, punih jedanaest dana. Dvoja kola su otišla na aerodrom po Osha. Povelili smo i kuvaricu iz Bombaja. Ona je zauzeta uređivanjem kuhinje u jednoj od baraka.

U dva sata popodne Osho stiže sa Kranti kolima prijatelja iz Delhija. Izgleda zaista umorno, ali se ipak sa svima pozdravlja bez ikakve žurbe. Prijatelj iz Delhija poziva Osha u kolibu koju su za Njega rezervisali. Tiho hodam iza Njega. Osećam kako me Njegova magnetna energija uvek privlači k Njemu. Kad god uđem u Njegovo energetsko polje, postajem opuštenija i tiša. Ulazi u kolibu, pogleda okolo i traži od mene da proverim kupatilo. Kad utvrdim da tu nema tople vode, osećam se srećnom. Vraćam se i kažem mu da pogleda kolibu koju sam mu ja rezervisala, i da može da se istušira. Prijatelji iz Delhija su ljuti na mene, ali moja jedina briga je Oshova udobnost. Ignorišem ih. Osho se slaže i vodim ga u kolibu koju sam izabrala. Veoma je toplo i moramo da hodamo još oko pet minuta po suncu. On pokriva glavu malom maramicom. Hodam pored Njega ponosna na svoj čin. On mi kaže: "Kad sam video dvoja kola na aerodromu, znao sam da će biti nevolje između prijatelja iz Bombaja i Delhija."

Stižemo u kolibu. On je razgleda, vidi verandu i smeši mi se. Vraćamo se u sobu gde On seda na kevet i kaže: "Ostaću ovde." Presrećna sam što to čujem. Poslali smo nekoga po Njegov kofer. U međuvremenu izvlačim svoj kofer ispod kreveta i odnosim ga u dnevnu sobu. On me pita: "Gde ćeš ti stanovati?" Odgovaram: "Osho, ne znam. Otići ću u drugu kolibu."

On se smeje i kaže: "Nema potrebe da ideš. Možeš ostati u dnevnoj sobi." Ne mogu da verujem da sam od Osha dobila ovaj neočekivani dar ljubavi. Moje srce počinje da pleše od radosti i preplavljuju me suze zahvalnosti. Dodirnem mu stopala, a On mi kaže, stavljajući ruku na moju glavu: "Vrlo dobro."

42

Osho odlučuje da svakog dana ujutro i uveče govori u svojoj dnevnoj sobi. Kako ima samo jedno kupatilo, ustajem rano, tuširam se i uređujem kupatilo za Njega. Ja imam madrac na podu dnevne sobe na kojem noću spavam, a ujutro ga podižem, prekrivam belom plahtom i dodajem neke jastuke da napravim udobno mesto za Osha dok govori. Za vreme govora, sedim blizu Njega sa svojim kasetofonom. Prijateljima je dozvoljeno da postavljaju pitanja za vreme govora. Ovo je više intimni razgovor nego govor. Svakog dana On nas odvodi dublje u misteriju egzistencije. Slušam ga, a istovremeno posmatram skalu koja označava jačinu tona. Kad se jedna strana trake ispuni, polako pritisnem "Stop" dugme i primećujem da se i Osho zaustavlja sve dok kasetofon ponovo ne krene. Cenim Njegovu pažnju prema svakoj maloj stvari. Ujutro me pita da li sam dobro spavala. Ja ne nalazim reči da izrazim svoju zahvalnost što mi dozvoljava da spavam na madracu na kojem On dva puta dnevno sedi dok drži govor, svaki put skoro po dva sata.

43

Postoje dve odvojene kuhinje: za prijatelje iz Bombaja, i za one iz Delhija. Kuvarice iz Bombaja pripremaju Gujrati hranu, a delhijski prijatelji kuvaju Patandali hranu, koja je sasvim različita. I jedni i drugi žele da Osho jede njihovu hranu. Odlučuju, najzad, da će Osho ručati sa delhijskim prijateljima, a večerati sa bombajskim. Ljutim se na glupost prijatelja koji se tako nesvesno odnose prema Oshu. Od ova dva tipa kuhinje svako bi se razboleo.

Posle jutarnjeg govora, u jedanaest sati Osho mora da hoda pet minuta po suncu da bi stigao u kolibu u kojoj za Njega pripremaju ručak. Kad god hodam iza Njega, imam osećaj da hodam iza Bude. Kažem to Kranti, i mi razgovaramo o eksperimentu Teozofskog društva sa Krishnamurtijem. Obe se slažemo s tim da je Budina duša odlučila da upotrebi Oshovo telo kao sredstvo.

Oshova samilost i prihvatanje su beskonačni. On tako lako prihvata svaku situaciju da teško neko i

stigne da razmišlja o Njegovoj udobnosti.

Posle ručka, dok hodamo ka kolibi, kažem mu to. On se jednostavno smeši i kaže da ne budem ozbiljna sa takvim stvarima.

44

Za danas je Lakšmi uredila da idemo na vožnju čamcima. Osho, Sheelu i ja stižemo na jezero, gde nas očekuje Lakšmi. Jedna shikara (mali čamac), privezana je za motorni čamac debelim, dugim konopom. Lakšmi, Sheelu i ja sedamo u motorni čamac, a Osho i Kranti u shikaru.

Motorni čamac vozi jedan mladi musliman koji je veoma uzbuđen kad ugleda svoje putnike. Motorni čamac ide brzo, vukući za sobom shikaru vezanu konopom.

Posle nekoliko minuta čujem Kranti kako nas poziva da stanemo. Motorni čamac se zaustavlja, a mladi musliman povlači konop shikare. Kad shikara dodirne naš čamac, na naše iznenađenje Osho ustaje i uskoči u motorni čamac, a Sheelu uskače u shikaru, da bude sa Kranti.

Osho kaže vozaču da će On da vozi čamac. Vozač ustaje sa sedišta koje zatim zauzima Osho i - krećemo. Osho vozi tako brzo i krivudavo, da se konop odvezuje i shikara ostaje za nama. Čujem Kranti kako viče: "Bhaiya, bhaiya" (što znači "veliki brat") - ali "Bhaiya" je ne čuje.

Zaustavlja mi se dah; čamac se može prevrnuti svakog trena. Celo jezero je uzburkano. Gledam Lakšmi, a ona mi se smeši.

Mislim da Osho ovo radi namerno, da bi nam pružio iskustvo opasnosti i tako nam omogućio da iznesemo na površinu svoj strah od smrti. Bila sam sigurna da ću se utopiti svakog trenutka. Osećajući se bespomoćnom, zatvaram oči.

Najzad, čamac usporava i dodiruje obalu. Duboko udišem i čudim se da sam još živa. Gledajući nas, Osho nam daruje svoj nebeski, vragolasti osmeh.

45

Pošto boravimo nedelju dana u Srinagaru, odlučeno je da se ide u Pahalgaon. Pahalgaon je najlepša dolina u Kašmiru, posvuda okružena planinama. Odlučujem da s nekim prijateljima idem u Pahalgaon jašući preko planina na konju.

Osho će ići kolima, drumom. Veoma je zamorno putovanje na konju, naročito kad neko ne zna da jaše. Nekako, ipak, potpuno iscrpeni, stižemo u Pahalgaon. Nekoliko prijatelja koji su već bili stigli, čekaju nas. Mene su povelili, na moje iznenađenje, u kolibu u kojoj Osho sedi na verandi s nekoliko prijatelja. Dodirnem mu stopala i sednem u blizini, na pod. Uživa dok sluša našu priču o zamornom putovanju na konjima.

Uskoro Kranti izađe iz sobe i mahne mi da i ja izađem. Ustajem, a ona me povede da razgledam kolibu. Ima samo jednu spavaću sobu povezanu s kupatilom, malu trpezariju i veliku dnevnu sobu. Iza kolibe nalazi se mala soba koja je povezana s glavnom kolibom jednom uskom stazom. Pogledam tu sobu. Ima dva kreveta pored zida, veliki prozor koji gleda na planine. Vrlo je uredna i ima kupatilo koje je napolju. Kranti me pita da li hoću tu da ostanem. Bez oklevanja odgovaram: "Volela bih da tu ostanem. Sasvim je blizu Oshove sobe." Donosim svoj kofer i zauzimam tu sobu sa Sheelu, svojom prijateljicom iz Bombaja. Ostale kolibe su prilično udaljene od ove. I kuhinja je udaljena, pa odlučujemo da se za Osha i Kranti donosi hrana; Sheelu i ja ćemo odšetati do kuhinje da jedemo.

U našoj kolibi je pripremljena peć i lonac za Oshov jutarnji čaj. Osho ujutro voli tost i čaj. Tostera nema. Nalazim jedan aluminijumski poklopac da na njemu pečem tost. Uveče utvrđujem da su hleb, maslac, mleko, šećer i čajni listići na svom mestu, spremni za doručak.

Osho izgleda veoma srećan dok razgleda kolibu, i odlučuje da svakog jutra i večeri govori u svojoj dnevnoj sobi.

Ljudi Kašmira nose tipičnu odeću koja se Oshu veoma dopada. Kaže nam da odemo u foto-studio i slikamo se u kašmirskoj nošnji. Oduševljene smo Njegovom idejom i činimo to.

Kad uzimamo fotografije, pitamo fotografa da li bi pošao sa nama da slika Osha na konju, u kašmirskoj odeći. On se slaže.

Osho sedi na verandi sa nekim prijateljima. Videvši da dolazimo s konjem i fotografom, On shvata našu nameru i kaže: "Evo, dolazi nevolja."

Čuvši to, kažem mu: "Ti si nas sve uvalio u nevolju. Sada Te molim da obučeš ovu kašmirsku odeću. Želimo Tvoju sliku na konju." Ostali prijatelji se čude mom zahtevu, ali Osho se smeši, ustaje sa stolice i kaže: "U redu, kako želite." Kranti uzima paket s odećom i odlazi sa Njim u sobu.

I ja se čudim kako ponekad s Oshom razgovaramo tako intimno, kao prijatelji. Shvatam da je to zbog Njegove ljubavi, zbog koje nikad ne osećamo da je udaljen i odvojen od nas. On dozvoljava da otvorimo svoja srca bez ikakvih zahteva.

Za nekoliko minuta dolazi odeven kao Kašmirac; sa svojim vragolastim osmehom na licu, izgleda kao car Mughal. Fotograf čeka s konjem pred kolibom.

Osho hoda graciozno i polako do konja i tapše ga. Uzjaše ga, pogleda nas nasmešen, i kamera klikne. Sledećeg dana dobijam fotografiju Osha koji sedi na konju kao kašmirski car.

Ujutro, u osam sati, Osho doručkuje tost i čaj. Sheelu mi pomaže da pripremimo tost na aluminijumskom poklopcu. Sheelu je vrlo ćutljiva osoba, jedva da i govori.

Dok jede tost, Osho kaže: "Sheelu malo govori, ona je vrlo ćutljiva." Kažem Oshu: "Sheelina majka zove je "devita" (što znači: anđeo) zbog njene ćutljive prirode."

Osho se smeje i kaže: "Kad se bude pisala moja biografija, ne zaboravite da kažete da su mi anđeli pripremali tost."

Sheelu, prijatelji i ja smejemo se ovoj primedbi, ali u sebi se podsećam da treba da zapamtim šta je Osho rekao.

Teško je zapaliti ovu kerozinsku peć. Zadaje mi mnogo teškoća. Moram da je čistim veoma često i da pomalo duvam u nju, dok se nekim čudom vatra ne zapali.

Najpre pripremim čaj, a onda stavljam poklopac direktno na peć da napravim tost. Osho dobija svoj doručak na malom, pravougaonom stočiću postavljenom u uglu kuhinje. Držim kuhinjska vrata otvorena da izađe miris kerozina. Danas kod Osha dolazi čuvar, jedan mlad, lep musliman; klanja mu se i kaže: "Aleikum Selaam." Osho ga pozdravlja svojim širokim, nebeskim osmehom i traži da i njemu dam čaj. Ljuta sam što je čovek došao u ovo vreme, jer moram ponovo da pripremim čaj. Uveravam sebe da to baš nije neki veliki posao. Pozivam ga da sedne i dajem mu čaj i tost.

Ali, na moje iznenađenje, čuvar stiže i sledećeg jutra u isto vreme, i sve se ponavlja. Sad znam da će dolaziti svakodnevno, dok smo tu.

Moja intuicija je ispravna i zaista dolazi svakog dana po svoj tost i čaj, i primećujem da Osho uživa u tome. Osećam da Osho zna za moje unutrašnje negodovanje i ljutnju na ovog čoveka, i trudi se da to iznesem na površinu, bez da kaže ijednu reč.

Danas slušam kako govori o bezuslovnoj ljubavi, o ljubavi prema strancima, bez ikakvog motiva. Slušajući to, osećam se strašno glupo sećajući se jutrošnjeg incidenta, i - nešto se u meni pomeri.

Sledećeg jutra po prvi put dočekujem čuvara otvorena srca i pružam mu tost i čaj s ljubavlju. Osho to gleda, i kad ga pogledam poklanja mi sladak osmeh, znajući da se u meni odnos prema čuvaru promenio.

Posle ručka Osho se odmara u svojoj sobi, a ja stražarim na verandi. Tri vremešna muslimana ulaze i kažu: "Hoćemo da vidimo "Peer-babu". Peer-baba je Urdu reč koju muslimani koriste za svog Majstora. Ja im kažem: "On se sad odmara", i kažem im da mogu da se vrata u tri sata.

Oni su baš radoznali da čuju nešto o Oshu. Započinju razgovor, i jedan od njih me pita da li sam mu ja kći. Samo da bih prekinula nepotrebnu priču, kratko kažem: "Da." Ali, grešim. Nije tako jednostavno kako sam mislila. Druga osoba me upita: "A gde ti je majka?" Sad sam u nedoumici; ne znam šta da kažem. Moja majka nije više živa. Misleći na nju, kažem: "Moja majka je umrla." Osećajući se nelagodno ustajem da odem, ali jedan od trojice me pita: "Molim još jedno pitanje. Imaš li još sestara i braće?" Duboko uzdahnem. Sad su stvari otišle predaleko. Osećam se glupo da i dalje lažem i samo ih nemo gledam.

Na moje veliko olakšanje, oni odlaze i ja čujem kako jedan od njih kaže: "Sirota devojka, majka joj je umrla, a ona se sad brine o ocu."

Kad sam to ispričala Oshu, On se smeje i kaže: "Sad znaš kako jedna laž vodi do druge. Dobro je biti svestan toga od samog početka."

Svakog dana se ručak i večera posebno donose za Osha i Kranti. Kad završe obrok, nalazim da je mnogo hrane ostavljeno za mene i Sheelu. Obe uživamo da jedemo ostatke hrane i srećne smo što ne moramo da idemo u kuhinju.

Danas je naručen autobus da bi svi koji žele mogli da odu u razgledanje znamenitosti. Oklevam da idem bilo kuda, i uopšte me ne zanimaju znamenitosti. Jedino što me interesuje je da budem uz Osha. Neki prijatelji se ljute na mene. Uopšte ih ne razumem. Osećam se slobodnom da mogu da biram da li da idem ili ne. Ali su oni odlučni da me povedu i prepiru se oko toga. Odjednom Osho izlazi iz svoje sobe i, videvši šta se događa, kaže prijateljima da me ostave na miru. Prijatelji se umire i svi ulaze u autobus koji ih čeka.

Na oči mi naviru suze. Osho me gleda i smeje se, pa se i ja smejem.

On kaže: "Suze i smeh istovremeno. Retka scena."

Maharishi Mahesh Yogi je takođe u Pahalgauonu sa grupom sledbenika sa Zapada, koji su izrazili želju da pričaju sa Oshom. Susret je zakazan za popodne, na travnjaku blizu bungalova u kom je odseo Mahesh Yogi sa svojim učenicima.

Uzimam svoj magnetofon i sa još dva prijatelja sedam u kola sa Oshom. Nakon deset minuta kola se zaustavljaju blizu bungalova, koji ima divan, veliki travnjak. Okolo je mnogo stolica. Mahesh Yogi sedi na stolici i priča učenicima, koji bivaju oduševljeni našim dolaskom. Osho sve pozdravlja sklopljenim rukama i seda na stolicu kraj Mahesh Yogija. Sedam kraj Osha s kasetofonom u krilu.

Nije pripremljen nikakv mikrofon. Mahesh Yogi još malo govori učenicima, objašnjavajući im da ima različitih staza do istog cilja. Gledam Osha. On sedi zatvorenih očiju.

Jedan od Maheshovih učenika izražava želju da čuje Osha. Za tren je potpuna tišina. Osho otvara oči, a ja držim mikrofon u ruci da snimim Njegov govor. Nikad dosad nisam čula Osha da govori na engleskom ljudima sa Zapada. Možda je ovo Njegov prvi govor na engleskom. Ovo je više dijalog nego govor. Čujem ga kako kaže: "Nema cilja. Pitanje staze se ne postavlja. Svi putevi vas udaljavaju od vas samih. Vi samo spavate."

Učenici Mahesh Yogija su prepunjeni njegovim učenjem o različitim tehnikama. Počinju da raspravljaju sa Oshom. Primjećujem da nisu otvoreni i prijemčivi. Umovi su im puni pozajmljenih

ideja. Pa ipak, Osho oko sat vremena odgovara na njihova glupa pitanja. Maharishi Mahesh Yogi izgleda veoma uznemiren. Osho može da uništi ceo njegov posao, koji se zasniva na tome da uči ljude transcendentalnoj meditaciji. Ne dopušta Oshu da završi svoj govor i upliće se, pokušavajući da objasni da je Oshov pogled različit, ali da znači istu stvar.

Zaista sam iznenađena njegovom glupošću. Pokušavao je da zaštiti sebe kompromitujući ono što je Osho govorio.

Žao mi je nedužnih učenika sa Zapada, koji ostaju potpuno zbunjeni kad odlazimo.

52

Danas je poslednji dan u Pahalgau. Sa Oshom kao da je vreme zaustavljeno, dok drugi put kao da ubrzano proleće. Dok sam zaposlena pakovanjem, čujem glas muslimana-čuvara, koji stoji na vratima. Kažem mu da dođe sat kasnije da nam pomogne da iznesemo prtljag do kola. Za njegove usluge dajem mu dvadeset rupija, koje on prima sa zahvalnošću, i odlazi.

Sedimo na verandi sa Oshom, spremni za polazak. Čuvar dolazi i pozdravlja se s Oshom sa: "Aleikum Salaam." Osho mu se smeši. Pita Osha da li može da dođe u Bombaj da ga služi. Vidim mu suze u očima. Duboko je dirnut Oshovom ljubavlju. Osho ga blagosilja postavljajući ruku na njegovu glavu, i pita da li sam mu dala nešto novca. Odgovaram Oshu da sam mu dala dvadeset rupija. Osho kaže: "Daj mu još dvadeset." Dvadeset rupija je sasvim dovoljno u ovim vremenima. Ljudi jedva da daju pet rupija svojoj posluži. Osho ima srce cara koje je spremno da daje do maksimuma. Dajem čuvaru još dvadeset rupija. Dok ih prima, on uzima moju ruku i plaće. To me dubuko dotiče, pa suze poteku i iz mojih očiju.

Hvala Ti, voljeni Majstore, što si mi dao priliku da otvorim srce strancu.

53

Osho napušta profesorsko mesto na Univerzitetu i odlazi iz Jabalpura u Bombaj. Odseda kao gost u trosobnom apartmanu u C.C.I. sobama, koji za Njega iznajmljuje jedan prijatelj.

U jednoj od soba, mi - nas desetak prijatelja - svakog jutra radimo Dinamičnu meditaciju. Ja stanujem u predgrađu Bombaja i treba mi oko sat vremena da stignem. Jedan od prijatelja vodi meditaciju, a mi učestvujemo.

U tihoj fazi meditacije, Osho ulazi u sobu da vidi kako nam ide. Sedim tiho u Buddha položaju i osećam Njegovo prisustvo kraj sebe.

On postavlja ruku na moju glavu, protrese je i šapuće: "Ne zadržavaj, hajde!" I, nešto se događa. Celo telo počinje da mi se tresse. Glasno zaplačem. Od Njegovog božanskog dodira u meni se nešto pokreće. Nikad nisam bila svesna koliko toga potisnutog imam u sebi. Plakala sam i plakala oko pola sata, a zatim sam se umirila u dubokoj tišini.

Osećam se opuštenom i oslobođenom od nekog nevidljivog tereta. U mojoj psihi dogodilo se veliko pročišćenje, za koje bi mi samoj sigurno bile potrebne godine.

Hvala Ti, voljeni Majstore.

54

Posle meditacionog kampa u Nargolu, Lakšmi je počela da nosi narandžasti lunghi i kurtu. Osho ju je odredio za svoju sekretaricu i ona dolazi u C.C.I. u sedam sati ujutro. Svako ko želi susret s Oshom mora da se dogovori s njom. To je izvan moje moći razumevanja. Moj um nije još spreman da prihvati ovaj novi način.

Svakodnevno kupujem za Osha nekoliko ruža od slepog dečaka koji ih donosi lokalnim vozom. Pre

no što počnem "Dynamic", posećujem Ga dok je još u krevetu, i nosim mu cveće. Pitam Osha za ovaj novi način sastanaka koji počinje sa Lakšmi.

On se smeje i kaže: "Ne pravi od toga problem. Samo dođi pre no što Lakšmi stigne." Cenim ovu veliku ideju svog Majstora i počinjem da dolazim petnaest minuta pre Lakšmi, i - odlazim pravo u Njegovu sobu. Osećam da nisam samo ja ta koja želi Njega da vidi - i On mene želi da vidi.

Večeras ga slušam kako u svom govoru kaže: "Majstor je kao težak oblak pun vode, koju prosipa na one koji su žedni i spremni da ga prime u svoja srca. Učenik može da bude zahvalan ili ne, ali je Majstor zahvalan onima koji su mu otvorili srce."

On dalje dodaje: "Ovo još nikada Majstori nisu izgovorili, ali je tako. Govorim to iz sopstvenog iskustva."

Moja se glava pogne od zahvalnosti, i ne mogu da nađem reči kojima bih je izrazila. Ja znam da On razume srca koja kucaju sjedinjena sa Njegovim.

55

Uskoro će biti meditacioni kamp u Manali. Jutros me pita da li mi se sviđa narandžasta haljina na Lakšmi. Kažem: "Da, Osho, dobro izgleda na njoj." On kaže: "Izgledaće dobro u meditacionom kampu ako svi učesnici budu nosili istu boju. Nabavi haljinu načinjenu kao Lakšminu." Isto poručuje i Karani. Obe se slažemo.

Otada nas je tri puta pitao da li su nam gotove haljine. Odgovor je bio uvek: "Ne, nisu još." Već je sdošlo vreme za meditacioni kamp. Na moje iznenađenje, danas, kad sam otišla da ga posetim, vidim u jednom uglu sobe veliku gomilu narandžastog platna. Traži od mene da odrežem komad za moju haljinu. Stidim se što nisam na vreme napravila haljinu, pa mu zato pravim ovakvu nevolju. Možda ja u vezi toga nisam bila dovoljno ozbiljna, ali On jeste. Uz pomoć prijatelja, sečem četiri metra tkanine za sebe, a ruke mi se tresu. Neki nepoznati strah me hvata i ne mogu da Ga pogledam. Poziva me i ja sedam kraj Njegovih nogu, sa svežnjem tkanine na krilu, gledajući u pod.

Blagosilja me stavljajući mi ruku na glavu i kaže: "Napravi haljinu istu kao Lakšminu. Lepo će ti stajati." Gledam u Njegovo vragolasto, nasmešeno lice, i postajem još više zbunjena, ne shvatajući šta je naumio.

56

Počeo je meditacioni kamp u Manali. Danas idem da posetim Osha u svojoj uobičajenoj odeći. Pita me: "Gde ti je narandžasta haljina? Zašto je nisi obukla?" Kažem: "Obući ću je večeras."

Sledećeg jutra, obučena u narandžasti lunghi i kurtu, odlazim sa svojom prijateljicom Veenom iz Bombaja da posetimo Osha pre Njegovog govora. Obe sa veikim oduševljenjem čekamo u dnevnoj sobi. Za nekoliko trenutaka On izlazi iz kupatila. Lice mu blista u auri svetlosti. Pozdravlja me širokim osmehom kad se približavam da mu dodirnem stopala. Blagosilja me stavljajući ruku na moju glavu.

Kad ustanem, kaže: "Dobro izgledaš u toj haljini. Sada si sanijasin. Koje ime da ti damo?" On mi stavlja dugačku, zrnastu ogrlicu – malu oko vrata. Sasvim sam iznenađena, ne znajući šta se događa. Shvatam to kao šalu, On pogleda Veenu i ime Jyoti klizne sa njenih usana. Oshu se sviđa ime, pa kaže: "Ime je dobro, ali ne sasvim. "Dharm Jyoti" biće pravo ime za tebe." Sve se to događa dok stojimo u dnevnoj sobi. Eto kako sam inicirana u sanijas. Ništa veliko. Osećam kako me nešto vuče ka Njemu i zagrlim ga. Prihvata moj zagrljaj, i pokazuje svu svoju ljubav stavljajući ruku na moju glavu. Osećam se uvučenom u potpunu tišinu i radost.

Kad izađem iz sobe, vidim Chaitanya Bharti kako stoji sa svojom kamerom. Pitam ga da li hoće da me slika sa Oshom kad završi govor. Slaže se. Kažem mu da ću nakon govora da se približim Oshu, a da on bude spreman.

Sednem na pod u publici, blizu podijuma, i zatvaram oči. Ja sam u "Aha" prostoru. Nemam pojma šta se događa. Ima 400 do 500 ljudi koji sede u potpunoj tišini, čekajući svog Majstora. Za nekoliko trenutaka osetim Osha u svojoj blizini i otvaram oči. On je baš ispred mene, sa svojim sklopljenim rukama, pozdravljajući prijatelje. Pogledam gore da još jednom vidim Njegovo lice i tako utolim svoju beskrajnu žeđ. On govori skoro dva sata odgovarajući na svakovrsna pitanja.

Posle govora, polazim ka njemu i kažem: "Osho, želim da imam sliku s Tobom." On se odmah složi i ja stajem kraj Njega sa desne strane, a Chaitanya Bharti klikne svojom kamerom. Ova slika je moje pravo blago. Kad sam je primila poštom iz Delhija, ponela sam je da je pokažem Oshu.

Osho je posmatra nekoliko minuta i potpisuje s porukom: "Onaj koji sve prihvata, pravi je sanijasin."

Pošto sam nosila narandžastu haljinu dva dana, oprala sam je, pa na jutarnji govor stižem u svojoj običnoj odeći. Kad me pogleda, osećam da nije zadovoljan što nosim drugu odeću. U Njegovom pogledu je pitanje: "Šta se desilo sa narandžastom haljinom?"

Ne mogu to da razumem. Kako mogu da nosim jednu haljinu sve ove dane?

Posle govora, pozvana sam u Njegovu sobu. Uplašena sam kao da sam počinila kakav greh i da treba da se suočim sa sudijom na sudu. On sedi na stolici, zatvorenih očiju, a ja sedam na pod kraj Njegovih nogu. Osećam se opuštenom, ulovljena Njegovim neuhvatljivim mirisom. Ne mogu da odolim da ne zurim u Njegovo blistavo lice. Otvara oči i smeši se. Sav moj strah je nestao.

On kaže: "Moraš da pošalješ svu svoju odeću prijateljima i da nosiš samo narandžasto." Pitam ga: "Kako da idem u kancelariju u narandžastoj haljini? Ljudi će mi se smeјati i misliti da sam poludela." Videvši me zbunjenu, On dodaje: "Zavisi od tebe. Ti odluči hoćeš li biti sanijasin ili ne." Glas mu je snažan i On je zaista ozbiljan u pogledu sanijasa. Ustaje i odlazi u kupatilo, ostavljajući me u potpunoj zabuni.

Ove večeri je organizovan poseban susret u Njegovoj dnevnoj sobi, gde nam objašnjava svoj Neo-Sannyas pokret. Napuštam skup s teretom na duši. Ne mogu da progutam ovu tešku dozu. Treba da živimo u svojim kućama, da nastavimo svakodnevni posao, a da nosimo narandžastu odeću i malu oko vrata. Zvući lako, ali ne izgleda praktično. Ne mogu da spavam cele noći. Kad zamišljam sebe u kancelariju i po kući u narandžastoj odeći, moj um se nađe u čudu.

Ležeći u svom krevetu, vidim kako moj um okrivljuje Osha. Najzad, moja ljubav i poverenje prema Oshu pobeđuju i, shvativši svoju poslednju grešku, moj um se smiruje i predaje Majstoru. Šapućem sebi: "Biće po tvome, Voljeni moje duše."

Zaista se bojim da dođem u Bombaj u narandžastoj haljini i s malom oko vrata. Radim u bombajskoj transportnoj organizaciji koja upućuje autobuse po celom Bombaju. Hiljade ljudi radi sa mnom u glavnoj upravi u Colabi. Kad god pođem kući, nikad ne stižem na vreme.

Kod kuće nemam velikih problema. Moj otac nema ništa protiv, valjda zato što finansijski ne zavisim od njega. Nekako skupljam hrabrost i krećem na posao u narandžastoj lunghi i kurti, sa dugačkom malom oko vrata. Ko god me sreće, pogleda me iznenađeno. Mnogi misle da sam postala pripadnica hipi kulta. Sve moje kolege me ispituju o haljini i mali. Moj šef se ljuti na mene zbog sveg tog šou-programa. Osećam se tuđom među svim tim prijateljima.

Osho je već otišao u svoj novi apartman u Woodlands zgradama. Viđam ga svakodnevno i pričam mu o svim zgodama. On uživa, smeje se i kaže mi da ništa ne uzimam ozbiljno.

Pričam mu kako mi kolege dobacuju poljupce iz autobusa koji prolaze kraj mene dok čekam na stanici. Vrlo mi je neprijatno kad ljudi koji stoje u redu do mene, bulje kao da sam budala.

On mi kaže: "Ako ti neko uputi leteći poljubac, samo ispruži ruku za leteći blagoslov. Šta drugo možeš?"

Malo-pomalo, navikavam se na ove izgrede. Osho je već postao opšte poznat kao "Sex guru", a ljudi o nama misle kao o prostitutkama.

Uskoro u sebi postajem vrlo jaka, i ne dajem ni pare za tuđe mišljenje. Jednog jutra stojim na peronu i čekam voz. Jedan takozvani džentlmen prilazi mi i pita da li bih noćas htela da budem s njim. Ja mu samo kažem: "Žao mi je, zakasnili ste. Već sam zauzeta." On to ozbiljno prima i pita: "A može li sutra?" Odgovaram mu: "Sutra nikad ne dolazi." On ne shvata suštinu, i odlazi potpuno zbunjen.

Kad to pričam Oshu, On zaista uživa i kaže: "Dobro si to obavila, Jyoti. Samo se igraj kao tada, i nikad neće biti problema."

Osho je prestao da govori na otvorenom. Svake večeri govori grupi svojih prijatelja u svojoj dnevnoj sobi apartmana u Woodlandsu. Jutarnji govori se održavaju u prostorijama. Ima nas sada pedesetak sanijasina kojima je dozvoljeno da sede na podijumu iza Njega. Posle govora je kirtan (pevanje i plesanje). Svi mi igramo na podijumu, a Osho nam se pridružuje tapšući u ritmu muzike. To je neka vrsta energetskog plesa na podijumu. Ljudi koji sede u dvorani ustaju da i oni igraju. Svakog dana dva-tri prijatelja sakupe hrabrost da skoče u sanijas.

Uveče, kad stižem u Woodlands, Lakšmi me obaveštava koliko je "stena" danas palo. Brojimo na prste i srećne smo što opažamo da se svakog dana povećava naša sanijas-porodica. Jedan od prijatelja kaže Oshu: "Doći će dan kad će samo sanijasini sedeti u sali da te slušaju, a samo nekoliko onih koji to nisu sedeće na podijumu s Tobom."

Osho se smeška i kaže: "Moguće je. Treba malo vremena. Jedna žeravica može da zapali celu šumu. Ovaj Neo-sanijas pokret uskoro će se, kao požar, proširiti po svetu."

Osho drži govore o Mahaviru u Patkar holu u Bombaju. Tada je osamnaestodnevni religiozni festival ğaina, zvan Payushan.

Danas, pre govora, Oshova majka i tetka, koje su stigle iz Gadarwara, biće inicirane u sanijas.

Dvorana je prepuna. Osho stiže dva minuta ranije i, pošto sve pozdravlja sklopljenim rukama, seda u lotos položaj i zatvora oči.

Iznenada, dve starije žene u narandžastim sarijima, prolazeći dvoranom stižu do podijuma i klanjaju se Oshu. Osho se lagano diže, dodirne im stopala, a zatim im stavlja male oko vrata. Cela scena je tako dirljiva da mnogi prijatelji u dvorani počinju da jecaju. Ovo je potpuno oduvalo moj um; ukočeno gledam Oshu kako dodiruje stopala majke i tetke. Čini mi se kao da se samo nebo spustilo da dodirne zemlju. Čovek takvog značaja, a tako jednostavan i ponizan - to je neverovatno. Verujem da toga nikad nije bilo u istoriji - da jedna majka bude inicirana od svog Prosvetljenog sina.

Hvala Ti, voljeni Majstore, što si mi pružio priliku da budem svedok ovog dragocenog događaja.

Veče je; vrhunac saobraćajne gužve u Bombaju. Čekam taksi da stignem u Cross Maidan, gde Osho u šest sati drži govor o Bagavat Giti. Postajem očajna, jer čekam već petnaest minuta. Toliko taksija me zaobilazi, svi su zauzeti. Pitam se kuda idu svi ti ljudi, zašto neko ne prepusti taksi meni. Postaje već kasno i ja sam uplašena i bespomoćna. Kao u poslednjoj nadi, počinjem da se molim u srcu, tražeći od egzistencije da mi pomogne da stignem na govor. Opuštam se potpuno i - čudo se događa. Kola staju kraj mene. Neko otvara prednja vrata. Virim. Ne mogu da verujem očima: Osho sedi pozadi i pozdravlja me sa osmehom, a Ma Lakšmi, koja vozi, kaže da sednem napred, do nje. Um mi se zaustavlja. Duboka je tišina i osećam kako sam potonula u nju. Oči mi se sklapaju u zahvalnosti, a suze počinju da teku.

Za nekoliko trenutaka stižemo u Cross Maidan. Izlazim iz kola i žurim da mu dodirnem stopala, ali ga je već okružila velika grupa ljudi. Svako želi da mu dodirne stopala, a On se svaki put saginje da im dodirne glave. To je previše. Toliko ga je ljudi okružilo, da On ne može da se pomeri ni korak. Lakšmi me pogleda i nas dve počinjemo da guramo ljude u stranu i pružamo ruke praveći zid sa obe Njegove strane. Mada udaljen samo dva minuta od podijuma, Njemu treba deset da tamo stigne. Pozdravlja slušaoce sklopljenim rukama i seda prekrštenih nogu u Buddha položaj, zatvorenih očiju. Nalazim mesto u prednjem redu, na podu. Gledam ga: nema ni znaka umora na Njegovom licu. Izgleda tako sveže i blistavo, kao anđeo koji se upravo spustio na zemlju.

Osho svake večeri u osam sati počinje da govori u svom apartmanu u Woodlandsu. Ponekad razgovori traju satima. Treba mi više od sata da stignem kući, u predgrađe. Vreme je čudno. Teško da ikoja žena putuje lokalnim vozom tako kasno. Ljudi me čudno zagledaju, a ponekad padne i ružna opaska. Ali ni po koju cenu neću da propustim Njegov govor.

Kao i obično, vraćam se lokalnim vozom, koji iz nekog razloga zastaje između dve stanice oko pola sata. Zabrinuta sam. Biće vrlo kasno kada stignem. Kad voz stiže na Audheri stanicu, je već jedanaest sati i četrdeset minuta

Izlazim sa stanice i čekam autobus. Jedan čovek, koji stoji pored mene, govori mi vrlo pažljivo i nudi vožnju taksijem. Najpre oklevam, ali pošto nema druge, pristajem. On dozove taksi i otvara mi vrata. Kad taksi krene, obujmi me rukom i traži da se predstavim. Mogu da mu osetim dah i osećam da je bilo glupo što sam prihvatila njegovu ponudu. Um mi zastaje. Ne znam šta ću. On se još više približava i kaže da izgledam umorno. Ako želim da jedem i popijem piće, najpre... Skupim hrabrost i kažem mu: "Kasno je, želim da idem pravo kući." On se smeje i šapuće mi na uvo: "Noćas ti ne ideš kući." Steže mi ruku. Potpuno se ukočim i setim se Osha. Na moje iznenađenje, smesta mi nešto padne na pamet. Postajem svesna i kažem: "Da, molim, vrlo sam gladna. Hajde da ovde stanemo i nešto pojedemo." On zatraži od taksiste da stane i mi izlazimo. Dok on traži novac za vožnju, zaista se dogodi čudo: jedan autobus stiže i staje baš ispred mene. Pojurim i uskočim u autobus na izlazna vrata, na koja vozač uopšte ne obraća pažnju. Moje srce još lupa uplašeno, iako bezbedno stižem kući. Obećavam sebi da se nikad više tako neću voziti.

Kakav incident! Ali to potvrđuje Oshove reči da je naše društvo opterećeno potisnutom seksualnošću.

Posle onog taksi incidenta, moja drugarica, koja takođe redovno dolazi na večernji govor, i ja, odlučujemo da ili ona dođe da spava kod mene, ili ja kod nje. Ujutro bi se rastale. Ona više voli da dođe kod mene. Pripremam joj poseban krevet u mojoj sobi. To dobro funkcioniše.

Ljudi koji žive u susedstvu zapažaju to i, ne znajući činjenice, počinju da pričaju kako noću dovodim devojke koje ujutro odlaze. Kad od prijatelja čujem o ovom govorkanju, zaista bivam šokirana u kakvom trulom društvu živimo. Kako ljudi projektuju svoje misli na nas! Oni se čak ni ne usuđuju da dođu i popričaju sa mnom o tome.

Ponekad odlučim da ostanem u kući svoje prijateljice i ujutro se vraćam kući. I opet naklapanja: nisam došla kući cele noći; sigurno se bavim nekim noćnim poslom. Kažem Oshu za svu ovu buku oko nas. Odgovorio je: "Ovo je tvoj vatreni test. Ne treba da odgovaraš, ali ignoriši takve ljude. Budi nezainteresovana. Jednog dana će se istina pokazati."

66

Malo-pomalo, ljudi počinju da nas razumeju. Ljudi iz moje kancelarije više me ne gledaju podsmešljivo. Neki počinju da čitaju Oshove knjige i takođe dolaze da slušaju Njegove govore. Cela atmosfera se menja. Šef više nije ljut na mene. Naprotiv! Pomaže kad god može. Za osamnaest dana počinju jutarnji govori u Patkar holu, od osam do deset sati. Osho će govoriti o Mahaviru. Moj posao počinje u devet sati, i nikako ne smem da zakasnim.

Očajna sam i odlazim da vidim Osha. Kažem mu za radno vreme u svom uredu i pitam šta da radim. Nikad nije bio za to da napustim posao. Pita me: "Kako se zove tvoj šef, i kako izgleda?"

Kažem mu ime i opisujem ga. Uopšte ne razumem šta On namerava da uradi. Zatvara oči na nekoliko minuta i onda mi kaže da obavestim šefa da ću tokom osamnaest dana dolaziti na posao u deset sati. Iznenadena sam. To izgleda nemoguće. Kažem Oshu: "To neće ići. Imamo sistem za ubacivanje kartica. Dozvoljen je samo jedan minut kašnjenja." Čuvši to, Osho ponavlja svoju poruku i kaže mi da tako učinim.

Krećem na posao razmišljajući kako da to kažem šefu. Znam ga kao čoveka koji se čvrsto drži discipline. Moj um kaže: "Pomisliće da sam izgubila razum ako tražim takav ustupak."

Nekako skupljam hrabrost i odlazim da se sretnem s njim. Pozdravlja me s osmehom na licu, što je već vrlo neobično, i upita šta može da učini za mene. Oklevajući, upitam ga da li mogu da dolazim sat kasnije na posao, a radiću sat duže popodne, tokom nekoliko dana. Na moje veliko iznenađenje, on kaže da je video članak u novinama i da zna da Osho govori od devet do deset sati svakog jutra tokom osamnaest dana. Onda me pita: "Kako misliš da stigneš u deset sati na posao?" Kažem mu: "Napustiću govor malo ranije i stići ću taksijem."

On se smeje i kaže: "Nema potrebe da napustiš govor ranije. Možeš doći u deset i ne stavljaš svoju karticu. Ja ću o tome voditi računa, a i ne moraš da ostaješ da radiš duže."

Ne mogu da verujem svojim ušima! Kakvo čudo! Sigurna sam da je Osho telepatski delovao na ovog čoveka, što je meni nezamislivo.

Kad ovo kažem Oshu, On se smeje i ne komentariše ništa. Mislim da ne želi da se govorka o Njegovim čudesnim moćima.

67

Osho u Ahmedabadu drži govore o Bagavat Giti. Svake noći, posle večernjeg govora, On čita pet-šest knjiga u roku od dva sata. Ne mogu da zamislim kako mu to uspeva. Kad zavirujem u knjige koje je upravo završio, nalazim da su na pojedinim stranicama neki redovi podvučeni. Označava svaku knjigu datumom čitanja.

Danas ga pratim u prodavnicu knjiga da kupimo još neke. Mislim da je to najveća knjižara u Ahmedabadu. Hiljade knjiga su na policama. Čovek za tezgom pozdravlja Osha sklopljenim rukama i dodiruje mu stopala. Izgleda da je jedan od Oshovih obožavalaca. Osho stavlja ruku na njegovu glavu i priča s njim o poslednjim izdanjima. Čovek poziva Osha da uđe u radnju, i za minut Osho poručuje trideset tri knjige. Začudena sam Njegovom sjajnom memorijom. Zna nazive knjiga, uključujući i imena autora.

Dok se vraćamo, sedeći do Njega na zadnjem sedištu, iz radoznalosti pitam: "Osho, zašto i posle Prosvetljenja čitaš sve te knjige sa različitim temama?" On kaže: "To mi je od svega najnaporniji posao. Mahavirina višednevna nepomičnost nije ništa u poređenju sa čitanjem sveg ovog đubreta. Od vremena Mahavira, čovek se mnogo promenio. Da bih komunicirao sa današnjom inteligencijom, moram da govorim sa njihovog nivoa. Samo kad su intelektualno zadovoljeni, moći će da shvate i ono što je iza intelekta."

Onda me upozorava: "Nikad se nemoj gubiti u čitanju svih vrsta knjiga. Moje knjige su suština. One

su dovoljne svakom tragaocu za istinom." Dalje kaže: "Sve stare religiozne knjige nemaju budućnosti. Treba da budu zamenjene mojim knjigama koje u budućnosti mogu da privuku mlade." Osećam Oshovu samilost za čovečanstvo koje tone u mrak. Evo čoveka istine koji hoda naokolo s upaljenom bakljom u ruci, da nam pokaže put.

68

Nešto kasnije, ljudi iz sveta filma počinju da se interesuju za Osha. Kalyanji, Mahipal, Vijayanand, Mahesh Batt, Manoj i Indivar su glavni. Kalyanji je najveći među muzičkim direktorima. Indivar komponuje pesme za filmove. Želi da ukomponuje Oshovo učenje u svoje pesme. Manoj je čuveni glumac i režiser.

Dana Manoj poziva Osha u svoju rezidenciju u predgrađu Bombaja. Posle večernjeg govora u Cross Maidanu, Osho se odmah odvozi u Manojevu kuću. Vreme je najveće saobraćajne gužve na bombajskim ulicama. Pridružujem se nekim prijateljima u drugim kolima koja idu ka Manojevoj kući. Naša kola su na kratko zastala u saobraćajnoj gužvi, i najzad u devet uveče stižemo do odredišta.

Bungalov je divan, okružen vrtom. Ulazna vrata su ostavljena otvorena, da ljudi tiho mogu da ulaze. Čuvar, koji tu stoji, pozdravlja nas i pokazuje rukom put. Za tren ulazimo u veliku dnevnu sobu, koja je puna ljudi koji sede posvuda. Osho je već počeo da govori; ipak nas osmehom pozdravlja. Tiho uspevamo da sednemo gde je još bilo mesta. Pošto sam sela prilično daleko od Osha, osećam se nelagodno. Pogledam prostor oko Osha i dobijam silnu želju da odem i sednem blizu Njega. Pogleda me i nasmeši mi se, što me oslobađa svake napetosti, i ja se opuštam. Manoj i njegova žena sede vrlo blizu Osha. Prijatelj koji snima govor takođe sedi u blizini.

Ovo je neka vrsta posebnog susreta. Više je to dijalog. Osho odgovara na sve vrste pitanja koja se spontano postavljaju. Gledam slušaoce i među njima vidim mnoga poznata lica iz sveta filma. Izgledaju kao da su u "Aha" prostoru dok slušaju Osha. Kao da niko nije svestan vremena. Susret se oteže u nedogled.

Pogledam na sat: petnaest minuta do dvanaest. Za petnaest minuta biće ponoć. Brinem se za Osha. Već je govorio dva sata u Cross Maidanu, a sada već tri sata govori ovde. Sutra ujutro u osam sati biće drugi susret u Birla Kendra, blizu Chowpatty.

Potpuno sam zaokupljena ovim mislima i prenem se tek pošto je susret završen. Ljudi se tiho dižu i izlaze. Manoj nudi Oshu da ostane u njegovom bungalovu tokom noći i kaže da će ga ujutro odvesti u Chowpatty. Osho se slaže i kaže nam da ne brinemo.

Svi odlazimo iz bungalova, nadajući se da ćemo Ga ujutro ponovo videti.

69

Osho svake večeri govori u dnevnoj sobi apartmana u Woodlandsu, koji može da primi oko dve stotine ljudi. Prestaje da govori pred masama, i zainteresovan je da govori maloj grupi ljudi koji žele da putuju s Njim u nepoznate sfere.

Počinje da govori o 112 tehnika Šivinih meditacija, iz njegove knjige "Vigyan Bhairav Tantra". Dok objašnjava tehnike, kaže kako samo slušanje predavanja neće pomoći. Da bismo stekli iskustvo, treba redovno da praktikujemo neku od tehnika najmanje tri meseca.

Izabrala sam za sebe dve tehnike. Ujutro radim tehniku zvanu "Iskustvo smrti". Skidam svu odeću sa sebe, ležem na pod u Šiva asani, kao mrtvo telo koje pokrивam belim pokrivačem. Pošto potpuno opustim telo, moram da ga iznutra posmatram kao da je mrtvo. Ovo je potpuno neaktivna tehnika - samo si svedok. U početku ima mnogo misli koje prolaze kroz glavu kao beskrajni saobraćaj. Ja ih samo posmatram. Kao da gledam saobraćaj na ulici, ne poistovećujem se sa mislima.

Posle nekoliko nedelja prakse moja meditacija se produbljuje, tako da između misli imam i kratkotrajne intervale tišine. Nastavljam da radim, i jednog jutra shvatam da kad god se približim suštini, kad god bih mogla zaista da odem dublje, mene zgrabi neki strah. Soba mi se ispuni

mnogim dušama koje lutaju prostorom. Svaka od njih može da uđe u moje telo ako uđem duboko u meditaciju. Ovaj strah traje nekoliko dana.

Kad pričam Oshu o tome, On me ozbiljno sluša. Gleda me svojim prodornim očima. Tada uzima jednu svoju fotografiju sa stola, potpisuje je i, dajući mi je, govori: "Drži je u svojoj sobi i pre nego što počneš da meditiraš, koncentriši se na nju nekoliko minuta."

Primam ovaj dragoceni dar od Njega sa zahvalnošću, i dodirujem mu stopala. Blagosilja me stavljajući ruku na moju glavu i kaže: "Ne brini, i nastavi meditaciju. Biću tamo."

Stavljam Njegovu fotografiju u ram i držim je na stolu blizu kreveta. Sav moj strah je nestao i snažno osećam Njegovo prisustvo u sobi.

70

Noću, pre no što zaspim, radim drugu tehniku u kojoj treba da ležim na krevetu, opustim telo, zatvorim oči i posmatram unutra, da bih iskusila promenu svesnosti od takozvanog budnog stanja do ulaska u san. Treba da svedočim kako se pada u san. Radim to nekoliko meseci, ali pogrešno. Svakog jutra shvatam da sam ponovo propustila bit. Ali, desila se jedna zanimljiva stvar.

Kad god počnem da sanjam, odmah se budim, svesna da je počeo proces razmišljanja. Pričam Oshu o tome. On kaže: "I to je veliko postignuće. Ako možeš da se probudiš iz sna čim počneš da sanjaš, ti to možeš da učiniš i u takozvanom budnom stanju."

Traži od mene da nastavim tehniku i objašnjava kako tragalac treba da radi na sebi kao što naučnik radi u laboratoriji. Laboratorija tragaoca je unutra, gde on treba da radi sam i mora biti strpljiv sa sobom. To nije lak zadatak, kao kad samo skineš odeću. To je više kao da dereš sopstvenu kožu.

Posle minuta ćutanja, kaže: "Nisam bio tako srećan kao ti. Nisam imao Majstora; radio sam sám. Ali, ti si srećna što imaš Majstora da te vodi."

Videvši da sam ozbiljna, On se smeje i kaže: "Nikad nemoj biti ozbiljna zbog meditacije, ali budi iskrena i puna igre. Ne čini to da bi nešto postigla, samo uživaj radeći to." Slušam Njegove reči koje dolaze iz tišine Njegovog srca, koje ne poznaje ništa drugo do samilost.

71

Jedan moj prijatelj ima knjigu o crnoj magiji i, samo iz radoznalosti, pozajmljujem je od njega da je pročitam. Ovo je za mene nova tema i zanima me. Nastavljam da čitam do ponoći, i kada bivam zaista pospana, gasim svetlo i stavljam knjigu na stočić kraj kreveta, blizu Oshove slike koju mi je potpisao. Za tren knjiga klizne na pod. Čuvši buku, pomislim da nisam dobro stavila knjigu i da je pala, izgubivši ravnotežu.

Opet, sledeće noći, nastavljam da čitam, i kad mi se prispava, opet stavim knjigu baš pored Oshove slike i ugasm svetlo, sećajući se događaja od prošle noći. Odmah ustajem u velikom šoku, jer čujem kako je knjiga ponovo pala na pod. Uplašena sam. Palim svetlo ne shvatajući šta se zbiva. Knjiga je na podu. Gledam Oshovu sliku i izgleda mi kao da je živa. Smeši mi se. Razumem poruku, i dižući knjigu sa poda, stavljam je u drugi kraj sobe. Sledećeg dana, kad sam vratila knjigu prijatelju pričajući mu događaje prošlih noći, on primećuje: "Ti si srećna. Tvoj Majstor te je spasio." Ja ga pitam: "A šta je s tobom?" On odgovara: "Ja sam potpuno u tome."

Bilo mi je žao prijatelja kada sam posle nekoliko meseci čula da je poludeo.

Kasnije se pokazuje da je Kalyanji veoma zainteresovan za Osha. Organizuje susrete u svojoj rezidenciji u Bombaju. Poziva mnoge prijatelje iz sveta filma da slušaju Osha. Obično su susreti organizovani za popodne u dva sata, i traju po nekoliko časova.

Danas, kad sam čula da je organizovan susret, oduševljena sam da i ja tamo odem. Ali, prijatelj koji će voziti Osha do Kalyanjijeve rezidencije, obaveštava nas da Kalyanji želi s Oshom da razgovara privatno i da niko ne može da ga prati. Ne mogu to da verujem. Osećam da se s nama igra neka igra. Kad je Osho bio spreman da krene, kažem mu o tome. On se smeška i kaže: "Nađi neki način da dođeš."

Konsultujem se s prijateljima koji su takođe voljni da odu na sastanak, i mi dolazimo na ideju da zovemo Kalyanji. Nalazim Kalyanjijev broj i okrenem ga. Kalyanji je na liniji. Kad ga pitam za sastanak sa Oshom u njegovoj rezidenciji, on potvrđuje, i bez oklevanja nas poziva da dođemo.

Odmah naručujemo taksi i stižemo u Kalyanjijevu rezidenciju pre Osha. Kalyanji nas dočekuje s mnogo ljubavi. Skoro stotinu ljudi već sedi u velikoj dnevnoj sobi njegovog apartmana u Peddar ulici. On se prema nama ophodi kao prema posebnim gostima i nalazi nam mesto blizu Oshovog sedišta.

Za nekoliko minuta Osho ulazi u sobu, sve pozdravlja sklopljenim rukama i, videvši da već sedimo tamo, uputi nam svoj vragolasti osmeh. Kalyanji pozdravlja Osha velikim zagrljajem i seda do Njega. Prijatelj koji je vozio Osha, besno nas gleda i šapuće mi: "Zašto ste došli?" Kažem mu: "Ne brini. Ovde smo Kalyanjijevi gosti." Uzdržavajući bes, on učuta.

Osho pita Kalyanji da li želi s Njim privatno da razgovara. Šokirani smo kad čujemo kako Kalyanji kaže da on nema da pita ništa privatno, i da čak uopšte nema pitanja.

Osho gleda prijatelja koji je dao pogrešne informacije o ovom susretu, a prijatelj poginje glavu od stida što je lagao.

Kalyanji je komponovao novu muziku i pita Osha da li bi hteo da je čuje. Osho se slaže. Za deset minuta zaszvira muzika sa gramofona. Muzika je veličanstvena i ja vidim kako Osho uživa u njoj sklopljenih očiju, tapšući rukom po kolenu u ritmu muzike. Kad se muzika završi, za trenutak je mrtva tišina. Tada počinje muzika Osha. On govori skoro dva sata, objašnjavajući kako muzika može da pomogne u meditaciji. Odgovara i na svakojaka spontana pitanja o raznim temama.

Žao mi je što se niko nije setio da snimi ovaj govor. Pitam se koliko je još Oshovih govora ostalo nezabeleženo zbog naše nesvesnosti.

Meditacioni kamp u Nargolu je završen. Četvoro prijatelja će ići u Bombaj svojim kolima. Putovanje traje šest-sedam sati. Osho se takođe slaže da ide kolima u Bombaj.

Svako od prijatelja želi da Osho putuje njegovim kolima. Kad kažem Oshu o tome, On kaže: "To je problem. U bilo čija kola da sednem, ostali će biti nezadovoljni. Bolje bi bilo da idem vozom." Ostavio je nama da odlučimo.

Pitam prijatelje: "Hajde da nađemo kola koja će Oshu biti najudobnija za putovanje od šest sati." Odlučimo se za novi FIAT.

Ujutro u sedam sati sva su kola spremna da krenu. Pošto je završio doručak: čaj i tost, Osho izlazi iz sobe, pozdravlja sve sklopljenim rukama i seda na zadnje sedišta kola koja su izabrana za njega. Prijatelj seda napred sa vozačem. Svi stojimo u redu da se pozdravimo. Kad vozač krene, Osho maše rukom za doviđenja i za nekoliko trenutaka kola nestaju iz našeg vidokruga. Svi žurimo da zauzmemo mesta u ostalim kolima. Kola u kojima sedim vrlo brzo idu, jer je prijatelj odlučio da stigne Oshova kola. On na putu pretiče sva vozila.

Posle otprilike pola sata vožnje, mogu da vidim u daljini kola parkirana pod drvetom kraj puta, a Osho stoji pored njih. Kažem prijatelju da uspori i da se zaustavi da vidimo šta se dogodilo.

Za par minuta stižemo tamo i vidimo da su kola u kvaru. Vozač je otišao da potraži mehaničare. Kažem Oshu da sedne u naša kola, prepuštajući mu svoje mesto. On izgleda prilično umorno. Okolo ima mnogo prašine i dima. Osho se slaže i kaže mi da se dovezem sledećim kolima. Prijatelj izgleda vrlo zadovoljan što vozi Osha svojim kolima.

Stojim sa strane kraj drumu, gledajući stotine vozila koja prolaze. Prolazi skoro deset minuta dok ne stižu naša kola u kojima dobijam mesto. Ovih deset minuta su mi kao večnost. Osećam se veoma umornom. Kažem prijateljima šta se dogodilo, i svi mislimo kako smo izabrali pogrešna kola za Osha. Osećam se toliko umornom, zatvaram oči i uskoro tonem u san.

Budim se kada se kola zaustavljaju u iznenadnom trzaju. Ne mogu da verujem očima kad ugledam Osha kako stoji kraj puta pod drvetom. Sumnjam i trljam oči, ali to nije san. I druga kola su imala kvar. Opet ustupam mesto Oshu. Najzad stižemo u Bombaj, menjajući kola kao da igramo nekakvu igru.

Kad se uveče sastajemo sa Oshom, jedan od prijatelja počinje da priča o kvarovima na kolima. Osho kaže: "Ne krivite jedna kola. Sve se to dogodilo zbog vaše želje da me vozite u svojim kolima. Kada ste sa mnom, treba da pazite šta želite."

Onda nam priča priču o čoveku koji sedi pod drvetom koje ispunjava želje, čega on nije svestan. Osećajući glad, čovek zaželi izvrsnu hranu i odmah se izvrsna hrana pojavi pred njim. On je toliko gladan, da čak i ne misli o tome kako se ta hrana pojavila niotkuda. Jede sve dok se ne zasiti. Osećajući da mu se spava, on zaželi udoban krevet, koji se takođe odmah pojavljuje. Čovek leže na krevet i pita se šta se događa. Smračuje se i on počinje da se boji što je sam u šumi, i pomisli kako može doći lav i ubiti ga. I njegova poslednja želja se takođe ostvaruje. Pojavljuje se lav i ubija ga.

Osho je najbolji pripovedač. Svi uživamo u ovoj priči uz mnogo smeha, gledajući Njegove gestove. Onda dodaje: "Ovo je metafizička priča, ali ima duboko značenje. Zato budite svesni svojih želja kada ste sa mnom.

74

Dok Osho boravi u Woodlandsu, u Bombaju, mi, prva grupa sanijasina koja je uzela sanijas u Manali, srećemo ga skoro svakog dana.

Danas idem sa Ma Yoga Bhagwati da vidim Osha i On nas pita da li ćemo doći na sledeći meditacioni kamp u Mount Abu. Kažem Mu: "Osho, ne idem u taj kamp. Strašno sam iscrpljena i treba da se odmorim." On se smeška i pogleda Bhagwati. Kad je Osho upita, i ona odgovara negativno. Razlog koji navodi je da treba da pomaže deci svog brata koja studiraju, a ispiti su im vrlo blizu.

Na moje čuđenje, Osho je pita šta bi se dogodilo sa učenjem dece kad bi ona umrla. Ona ne treba da preuzima tako nepotrebnu odgovornost.

Videvši Bhagwati zbunjenu, Osho joj kaže da treba da učini kako joj On kaže. Rekavši to, Osho ustaje i odlazi u kupatilo. Nemajući kud, Bhagwati odlučuje da ode u kamp i mi izlazimo iz sobe. Obe smo zbunjene.

Čudim se što Osho nije insistirao da i ja dođem u kamp. Bhagwati se takođe čudi načinu na koji je Osho zahtevao da ona dođe u kamp. Obično Osho ne postupa tako. Uvek ostavlja ljudima slobodu da odluče sami za sebe. Uglavnom, samo ako pitamo kaže svoje mišljenje o tome šta je pravo. To je petodnevni meditacioni kamp u Mount Abu, i meni biva lakše kad je Osho otišao. Dok je u Bombaju, odlazim iz kuće u sedam ujutro, i ne vraćam se do jedanaest naveče. Ponekad odlučim da ne odem na večernji govor, ali kad dođe veče, neka nepozata sila me odvlači u Woodlands. Osho se nikada ne odmara. On neprestano govori, godinu za godinom. Ja, pak, veoma volim svoje slobodne večeri i pripremam se za predstojeću seriju govora o Bagavat Giti, koja će početi čim se Osho vrati u Bombaj.

Moram da brinem o tezgi sa knjigama u Cross Maidanu. Ima nas jedva desetak prijatelja koji smo aktivno uključeni u ovaj posao za vreme Oshovih govora, a Bhagwati je jedna od njih.

Ova nedelja vrlo brzo prolazi, i Osho se vraća iz Mount Abu. Večeras u šest sati On počinje novu seriju govora. Skoro deset hiljada ljudi okupilo se u Cross Maidanu da ga čuje. Za tezgom s knjigama ima veoma mnogo posla i ja sam zabrinuta zbog Bhagwati, koje još uvek nema da mi pomogne. Govor se produžava za skoro sat i po, a još nema ni traga od Bhagwati. Nekako, uz pomoć nekoliko prijatelja, pripremam tezgu sa knjigama.

Kad se govor završi, Bhagwatin prijatelj dotrči do mene i ja sam šokirana kad mi kaže da je Bhagwati doživela nesreću. Kaže da je pala sa voza i da je odnešena u bolnicu. Niko ne zna kako se to dogodilo. Ona je u nesvesnom stanju, ali van životne opasnosti. Jedna noga joj je slomljena. Duboko udahnem i um mi staje. Nesposobna sam da mislim i zagrlim prijatelja koji je sav u suzama. Sad je već kasno za posete bolnici, pa odlučujemo da odemo sutra uveče, pre govora.

Kad ulazimo u Bhagvatinu sobu, ona nam se smeši. Cela desna noga je u zavojima. Uzimam njenu ruku, koja je veoma hladna. Gledam joj oči pune suza. Osećam njen bol i niz moje lice teku suze. Stegne mi ruku i kaže: "Osho me je spasao. Videla sam čudo. Dolazila sam na večernji govor lokalnim vozom. Dok je voz usporavao ulazeći na peron Churchgate stanice, ustala sam sa sedišta i stala kraj vrata. Jedan dečak je pokušao da mi otme torbu, pa sam izgubila ravnotežu. Pala sam na peron iz voza u pokretu i skliznula na šine. Prostor između šina i perona je vrlo uzan, ali sam videla svoje telo da leži baš tu, a točkovi voza su prolazili kraj mene skoro me dodirujući. Kad je voz stao, ljudi su me izvukli i onda sam se onesvestila." Dok priča ovu neverovatnu priču, Bhagwatine oči sjaje verom u svog Majstora. Pošto kod nje ostajemo deset minuta, izlazimo iz sobe i pričamo sa njenim lekarom. On nas uverava da će joj noga biti u redu za tri meseca.

Bhagwati celu situaciju prihvata sa zahvalnošću. Pošto u bolnici provodi dve nedelje, odlazi kući da se odmori dok se zavoji ne uklone.

Ova dva i po meseca pravi su blagoslov za nju. Posećujem je skoro svakodnevno i primećujem njen preobražaj, koji je na njenom licu toliko vidljiv. Nema šta da radi osim da leži. Sluša Oshove snimljene govore i meditira. Deli svoje iskustvo sa mnom. Osho se za nju raspituje kad god odem da ga vidim.

Nekako prolaze i ta tri meseca i skida se zavoj s njene noge. Ona počinje da hoda na štakama i primećuje da joj je noga nešto kraća od druge. Savetuje se s doktorom, koji ponovo predlaže jednu manju operaciju - i ona se slaže.

Osho je o tome obavešten i poručuje joj da dođe da ga vidi pre operacije.

Bhagwati je vrlo srećna. Sreće se s Oshom popodne, posle četiri meseca. Za sutra u jedanaest sati zakazana je operacija. Biće odnešena u bolnicu ovog popodneva. Oko tri sata stižemo taksijem u Woodlands. Osho pozdravlja Bhagwati širokim osmehom, a suze zahvalnosti klize niz njeno lice. Ona dotiče Njegova stopala, a Osho stavlja svoju ruku na njenu glavu. Osećam da se oko nas događa nešto čudno. Svi su čutljivi. Možda Osho radi "shaktipat" na Bhagwati. "Shaktipat" je prenos energije Majstora na učenika. Mogu da vidim kako Bhagwatino lice obasjava aura svetlosti. Osho otvara oči, smeši joj se i kaže: "Dobro, Bhagwati."

Pogledavši mene, kaže: "Povedi računa o njoj, Jyoti." Osho odlazi u kupatilo. Uzimam Bhagwati za ruku koja je sasvim vruća i pulsira energijom.

Stižemo u bolnicu na vreme, i tamo je sve lepo pripremljeno. Bhagwatin prijatelj je takođe stigao. Sutra ujutro Osho govori u Patkar holu, i mi odlučujemo da nekoliko sanijasina dođe u bolnicu čim se završi govor, i bude tamo dok operacija traje. Bhagwati je u dobrom stanju. Zagrlim je i odlazim.

Osho ovog jutra u osam sati u Patkar holu govori o Mahaviri. Posle govora, oko deset, Kabir i Aruna odluče da odu u bolnicu, a ja odlazim u kancelariju, s namerom da uveče posetim Bhagwati. U dvanaest sati poziva me Lakšmi telefonom da me obavesti kako je Bhagwati u teškom stanju, i da to poručim njenim roditeljima. U Bhagwatinoj kući nema telefona. Ništa ne razumem; ostavljam posao i jurim da posetim Bhagwati.

Naručujem taksu i stižem u bolnicu za petnaest minuta. Šokirana sam kad vidim Bhagwatinu tetku kako sedi na verandi bolnice i plače. Potrčim u sobu, a sestra me povede u operacionu salu. Ne mogu da verujem očima kad vidim da Bhagwati leži mrtva na operacionom stolu, prekrivena belim čaršavom. Um mi je prazan dok je gledam, smirenog lica, kao da je u dubokoj meditaciji. Srce mi se cepa. Dodirnem joj glavu koja je ledeno hladna i počinjem još više da plačem. Bhagwatin prijatelj, koji joj recituje stihove iz Gite, ustaje i grli me. Polako se smirujem, sećajući se Oshovih reči: "Jyoti, povedi računa."

Sedeći na podu operacione sale sabiram u mislima prošle događaje:

kako je Osho insistirao da Bhagwati dođe u kamp u Mount Abu;

kako je bila spasena u železničkoj nesreći na stanici i imala tri meseca da se pripremi za smrt;

kako joj je Osho preneo energiju kad su se sreli pred operaciju.

Sigurna sam da je Osho znao da joj je smrt dosuđena, što je sasvim jasno i iz poslednjeg pisma koje joj je napisao.

Voljeni Osho, Tvoja ljubav je beskonačna.

Bhagwatina iznenadna smrt teško me pogađa, i tuga se uvlači u moju dušu. Redovno posećujem večernje govore u Woodlandsu. Kad napuštam kancelariju odlazim pravo u Woodlands. Tamo ostajem sve do šest naveče, i čekam u kuhinji da se Oshov poslužavnik (na kojem jede svoju večeru) iznese iz njegove sobe, pošto On završi večeru. Uvek na njemu ostaje hrane, i kuvarica mi daje da pojedem dva čapatija. Prestala sam ovih dana da ručavam, i ovo mi predstavlja jedini dnevni obrok. Jedem s mnogo oduševljenja s Oshovog poslužavnika. U Indiji, ostaci hrane s Majstorovog poslužavnika se zovu "prasad", i vernici - privrženici osećaju se blagoslovenima ako dobiju hranu, ili samo komadiće od toga. Osećam se blagoslovenom što svakog dana jedem Njegov prasad.

Jedanaesti je decembar, i u dnevnoj sobi Woodlands apartmana se priprema proslava Oshovog rođendana. Cela je soba ispunjena, a mnogi prijatelji stoje i na stepeništu. Glavna ulazna vrata apartmana su otvorena.

Osho izlazi iz sobe, pozdravlja sve i seda na stolicu u uobičajenoj pozi. Njegova desna noga odmara se preko leve. Mi svi sedimo na podu. Danas Izgleda blistavo. Za tren nastaje mrtva tišina, a onda On oko sat vremena govori o tradiciji proslave rođendana. Čujem kako kaže: "Onog dana kada si rođen, počinje proces umiranja. Svakog dana ti i živiš i umireš istovremeno. Dok ne spoznaš izvor svog unutrašnjeg života, koji nikad nije rođen i nikada ne umire, patićeš u agoniji rađanja i umiranja." Govori o smrti veoma detaljno. Dok ga slušam, moja tuga počinje da se gubi u beskonačnom prostoru unutar mene.

Posle govora počinje Kirtan (pobožne pesme i melodije). Jedan za drugim, prijatelji prilaze, dodiruju Mu stopala, uzimaju prasad (slatkiše poslate za Njegov rođendan) i izlaze da bi načinili mesta drugima. Mnogi prijatelji su doneli poklone Oshu, a ja sedim praznih ruku i srca, da primim poklon od svog Majstora. Kad se svečanost završi, Osho ustaje sa stolice i odlazi u svoju sobu

veoma polako i graciozno. Nikad ga nisam videla u žurbi. Uvek izgleda kao da je kod kuće, ma gde se nalazio. Malo-pomalo, ljudi odlaze, a ja ostajem da sedim sa čežnjom da ga još jednom vidim. Posle kratkog vremena dozvoljeno mi je da uđem u Njegovu sobu. Dok ulazim, vidim ga kako sedi na stolici i čita neku knjigu. Videvši da ulazim, odlaže knjigu i smeši mi se. Dodirujem mu stopala i sedam na pod kraj Njegove stolice. On kaže: "Danas dobro izgledaš." Odgovaram: "Da, Osho, danas sam srećna. Sva moja tuga je nestala posle tvog govora o životu i smrti." On mi stavlja ruku na glavu i moj uzburkani um u trenutku se zaustavlja. Kad skloni ruku, pogledam u Njegove oči. On se smeši i pita me imam li nešto da kažem. Odjednom moja nesvesna želja izroni, i ja mu kažem: "Osho, rođendan Ti je, želim poklon od Tebe."

Smeška se i kaže Kranti da uzme za mene šal iz Njegovog ormana. Stavljajući mi šal, On kaže: "Oboji ga u narandžasto i nosi dok meditiraš." Primam ovaj dragoceni dar u obe ruke i izlazim iz sobe sa srcem koje igra od radosti.

81

Oshov uvid u budućnost je izvanredan. Godine 1971. nekoliko Zapadnjaka, jedan po jedan, pristižu i bivaju inicirani u sanijas.

Karuna je sa Amerikancem Pratimom iz Bombaja poslata u Njujork, da tamo otvori prvi Oshov meditacioni centar.

Osho kaže da je već na hiljade ljudi počelo da Mu dolazi i da se Neo-Sanijas pokret širi po svetu kao požar.

Traži od Lakšmi da potraži neko veće mesto za Njega. U jednom pismu prijatelju Osho jasno daje do znanja da sada želi da ostane u jednom mestu. Njegovo putovanje je završeno, i oni koji su zaista žedni treba sada sami da dođu na izvor.

Pošto je tražila po Bombaju i obližnjim mestima, najzad je kupila bungalov u Puni, u Koregaon parku.

Dana 21. marta 1974. ujutro, okupilo se u Woodlands apartmanu mnogo prijatelja da proslave Dan Oshovog prosvetljenja.

Ovog popodneva će Osho kolima krenuti u Punu. Ovo je poslednja svečanost u Woodlandsu. Ma Taru, sa nekoliko drugih prijatelja, počinje Kirtan. Svakom je dozvoljeno da Mu dodirne stopala i uzme prasad. Ujutro stižem sa svojim koferom u Woodlands, da bih sa Njim otišla u Punu. Ne mogu da zamislim da budem u Bombaju bez Njega. Jednom, kad ode, Bombaj će bez Njega za mene biti pustinja.

Svečanost traje satima. Skoro su svi u suzama. Stojim usamljena, malo udaljena od drugih, i gledam Osha, na čijem licu nema nikakvog znaka bilo kakve emocije. Izgleda vedar i svež kao uvek. Nisam uzbuđena zbog Njegovog odlaska, jer znam da idem s Njim u Punu.

Posle završetka svečanosti, Osho uzima svoj obrok i kraće vreme se odmara. U dva popodne kola su spremna, okićena vencima cveća. Mnogi prijatelji se ponovo okupiljaju da ga pozdrave na odlasku. Osho silazi, pozdravlja se, i lagano kreće ka kolima. Neki prijatelji ponovo briznu u plač. Cela scena razdire srce. Voljeni njihove duše odlazi.

Lakšmi već sedi na mestu vozača, a Osho sedi na zadnjem sedištu. Prate ga prijatelji u pet vozila. Vozim se u Swami Krishna Arupovom novom Fiatu, a sa nama ide i Oshov ujak. Jedna kola su za snimatelje koji će snimati ovaj istorijski događaj. Za nekoliko minuta sva kola su na drumu, pokušavajući da zaobiđu ostala vozila.

Zbogom, Bombaju!

82

Krishna Arup želi da bude iza Oshovih kola pa veoma brzo vozi, obilazeći vozila na putu. Posledica toga je da su mu se kola pregrejale i ostala na putu u pustinjskom predelu. Razočarana sam sedeći pod drvetom skoro sat vremena, dok se kola ne ohlade.

Kad stižemo u Punu, naši prijatelji su već završili sve pripreme za dobrodošlicu Oshu. Dan

Njegovog prosvetljenja proslavlja se pred bungalovom broj sedamnaest. Osho sedi prekrštenih nogu na velikom kvadratnom stolu, pokrivenom belim pokrivačem. Kirtan je počeo, a ljudi se približavaju jedan za drugim da mu dodirnu stopala. Velika je gužva. Neću da propustim ni ovu priliku pa stanem u red da bih mu još jednom dodirnula stopala. Ova žeđ, da budem blizu Njega, kao da je neutoljiva. Što više pijem, sve sam žednija. Kad mu se približavam, On me pogleda zagonetnim osmehom koji ne razumem. Kad je svečanost završena, Osho ustaje, pozdravlja sve i odlazi sa Lakšmi u bungalov broj trideset tri. Odlazim na večeru u društvu nekoliko prijatelja i tražim prenoćište u hotelu. Iscrpljena sam i želim samo da odem da spavam. Mislim o Oshu i zamišljam koliko On mora biti umoran, jer prima ljude celog dana. Za vreme večernje meditacije molim se da noćas dobro spava u novom obitavalištu.

83

Budim se rano ujutro veoma sveža, pošto sam spavala dubokim snom skoro osam sati. Naš hotel je okružen visokim drvećem i ptice su već počele da cvrkuću. Sedeći na verandi uz moj jutarnji čaj, osećam se kao na nebu. Toliko je različito od Bombaja. Sve je tako opušteno. Zadovoljna sam što je Osho napustio Bombaj.

U devet sati sam spremna, uzimam rikšu i odlazim da posetim Osha. Ma Lakšmi me pozdravlja i vodi okolo da razgledam kuću i vrt. Izgleda da je ovo savršeno mesto za Osha. Sad može da šeta u sopstvenom vrtu i sedi na travnjaku a da ga niko ne uznemirava.

Popodne ponovo dolazim da vidim Osha. Sedi u jednoj lakoj stolici u vrtu, sklopljenih očiju. Pođem do Njega i tiho sedam na travnjak sa Njegove leve strane. Veoma je tiho. Samo ptice cvrkuću na drveću. Iznenada, čuje se buka voza koji prolazi. Uznemirim se, ali kad voz prođe, tišina kao da je još dublja. Posle izvesnog vremena Osho otvara oči i smeši mi se. Pita me: "Kad se vraćaš u Bombaj?" Kažem Mu: "Osho, ja ne želim da se vratim u Bombaj. Želim da ostanem u Puni." Pita me da li tamo imam problema. Moj odgovor je negativan. Onda mi govori detaljno, objašnjavajući kako On ne voli da se od nečega odustaje. Treba da nastavim da radim, ostanem u kući i dolazim u Punu kad god mogu.

Videvši da oklevam, On kaže: "Moraš da radiš za mene u Bombaju, a kad dođe pravo vreme, ja ću te pozvati." Počinjem da plačem i da ga gledam. On se smeši i kaže: "Još si lepša u suzama." Nasmejem se, očiju punih suza, a On stavlja svoju ruku na moju glavu i kaže: "To je dobro." Dodirujem mu stopala i ostavljam ga, dok mi srce u očajanju plače.

84

Večernjim vozom odlazim za Bombaj. Veoma sam tužna i iznutra prazna. Zauzimam mesto kraj prozora i sedim zatvorenih očiju. Kad voz krene, pogledam napolje i vidim nepregledna polja sa lancem planina naokolo. Putovala sam s Oshom i sećam se kako je u to vreme sve bilo radosno i svečano. Danas je potpuno drugačije. Osećam kao da se tuga spušta na sve. Setim se Osha kako kaže: "Kad si tužna, uživaj i u svojoj tuzi." Zvuči lako, ali je praktično nemoguće. Patim u tuzi. Pogledam napolje i osećam kao da sam zaronjena u tugu.

Ne znam kad me je obuzeo san, ali kad se budim i gledam na sat, iznenađeno zapažam da sam spavala skoro dva sata i - nešto čudesno se dogodilo u snu. Osećam se veoma sveže i ponovo sam puna energije. Sva tuga je nestala. Umesto toga, osećam se tihom i veselom. Kao da se dogodilo neko razjašnjenje. Shvatam da sam samostalna osoba i da treba sa razumevanjem da igram svoju ulogu u ovoj velikoj drami. Sada je vreme da sa prijateljima podelim sve što sam od Osha naučila. On mi je toliko dao, sad treba to da asimiliram. Sećam se kako Osho kaže: "Mala biljka ne može da raste u senci velikog drveta."

Osećam zahvalnost i zahvaljujem Oshu što me je posalo daleko od Sebe.

Ostajem pet godina u svojoj kući u Bombaju, sa ocem i starom bakom. Nastavljam svoj posao i posećujem Punu skoro svake nedelje. Kad god je moguće, uzimam dugi odmor, mesec ili više dana, da bih provela vreme u Puni. Zadivljena sam kad vidim da ljudi iz celog sveta dolaze u Punu i bivaju inicirani u sanijas. Oshova vizija budućnosti se ostvaruje. U Bombaju je rekao: "Hiljade ljudi su na putu ka meni."

Osho govori svakog jutra, mesec dana na hindu, a mesec na engleskom jeziku. Svake večeri prima ljude pojedinačno da bi im odgovorio na lična pitanja, a druge inicira u sanijas dajući im nova imena i male. Mnogi meditacioni centri otvoreni su za Njegove sanijasine širom sveta.

Njegova poruka se širi brzo i Bombajem. Moja jedina radost je da što više ljudi upoznam sa Oshom. Kad govorim novim ljudima o Oshu, shvatam da me nepoznata energija koristi kao medijum. Govorim stvari o kojima čak, nikad nisam ni mislila; i ja ih sama čujem prvi put.

Audio snimci Oshovih govora svakodnevno stižu u Bombaj i prijatelji ih u grupama slušaju na različitim mestima. Zadovoljno primećujem da nisam više fizički vezana za Osha. Povezanost s Oshom se produbila. U svojim meditacijama osećam se okruženom Njegovim prisustvom. Kad god sam u Puni, skoro redovno imam priliku da ga sretnem na večernjem darshanu. Na jednom od ovih susreta, On mi kaže da treba da ostanem u Bombaju još godinu dana. Brinem se o staroj baki koja je vezana za krevet. Slušajući Oshovu poruku, shvatam da će moja baka možda živeti još godinu dana, i da treba da provedem vreme s njom da bih završila svoju prošlu karmu.

Moja majka je umrla kad sam imala šest godina, i baka je sve ove godine brinula o meni sa toliko ljubavi. Nikad nije nametala nijednu svoju ideju. U ime ljubavi, dala mi je punu slobodu da budem ličnost, ne puneći mi glavu nikakvom ideologijom. Mogu da kažem da sam rasla kao divlje dete, čineći stvari po svome. Moje srce je puno zahvalnosti i ljubavi prema njoj. Ne mogu je ostaviti ni po koju cenu u ovom stanju, inače bih se osećala krivom što sam pobegla iz ove situacije. Pre pet godina, kad mi je Osho rekao da ostanem kod kuće, ovo mi nije bilo jasno. Ali Osho može da vidi kroz nas, čega mi nismo ni svesni.

Na moje iznenađenje, baka mi umire posle jedanaest meseci. Posle njene smrti ostala sam još mesec dana kod kuće, i tada sam otišla u Punu, na proslavu Dana Oshovog prosvetljenja. Obaveštavam Lakšmi o smrti moje bake, i sledećeg dana dobijam poruku od Osha da više ne moram da se vraćam kući. Moje srce pleše od radosti. Osećam kao da je neko otvorio vrata kaveza i ja mogu ponovo da letim ka otvorenom nebu. Najzad je došlo moje vreme, i ja ću opet živeti blizu svog Majstora.

Ostajem u Puni i osećam se blagoslovenom što svakog jutra sedim u Njegovom prisustvu za vreme razgovora. Komuna oko Osha se proširila više no što sam mogla zamisliti. Ovo je postao mali svet za sebe. Ljudi iz svih krajeva sveta slivaju se tu. Neverovatno je kako stotine ljudi živi i radi zajedno u takvoj harmoniji. Nikome ne smeta ničija nacionalnost ili religija. Neka nevidljiva nit ljubavi prema Oshu stvara oko Njega ovu ogrlicu cveća.

Posle nekoliko dana srećem Osha na večernjem darshanu i dobijam od Njega na poklon divnu srebrnu Parker olovku, i pita me da li hoću da pomažem u računovodstvu.

Već sam dvadeset godina radila u spoljašnjem svetu kao računovođa i umorila sam se od toga. Pokazujem svoje oklevanje da radim sa računima, a On se smeje i kaže: "Ovde će biti drugačije. Samo igrajući se s brojevima, moći ćeš da stekneš i zrno iskustva. Ne primaj to ozbiljno." Govori detaljno i o tri "M": matematici, muzici i meditaciji. Slušam ga i gledam široko otvorenih očiju. Nikad nisam mislila da muzika i meditacija mogu imati ičeg zajedničkog sa matematikom. Čujem kako kaže: "Matematika je glava, muzika srce, a meditacija je biće. Kad sve tri rade u harmoniji, sve postaje igra."

Kad se saginjem da mu dodirnem stopala, stavlja ruku na moju glavu, govoreći: "Vrlo dobro, Jyoti." Ustajem i odlazim na svoje mesto, potpuno zaokupljena idejom da se igram s brojevima.

Uživam u svom radu. Ovde, u Komuni, to je zaista drukčije od posla u spoljašnjem svetu. Ovde nema hijerarhije. Sanijasini igraju svoje uloge sa više ljubavi i pažnje prema svojim saradnicima. Jutarnji govor deluje na mene kao pravi tonik, koji mi omogućuje da budem dobro raspoložena celog dana. Jedva da ovih dana nešto i pitam. U stvari, pre no što bih išta i pitala, odgovor bi već bio tu. Osećam da Oshove oči deluju kao X-zraci, prodirući duboko u našu psihu, posebno na zatvorenom daršanu. Nemoguće je bilo šta sakriti od Njega. Svake večeri šezdesetak sanijasina ima sastanak s Njim. Oko šest sati sanijasini počinju da staju u red na Lao Tzu kapiji. Lao Tzu je ime koje je Osho dao bungalovu 33, u kojem živi.

Svaki sanijasini treba da prođe pored dvojice sanijasina koji imaju fini osećaj za mirise. Ako neko odaje miris bilo koje vrste parfema jednostavno ga udalje, jer se zna da je Osho alergičan na parfeme. Tome je posvećena pažnja. Kad se jednom utvrdi da je osoba u redu, može da uđe i sedne bilo gde da nađe mesto. Oko šest, kad su svi prošli, cela grupa lagano hoda do Cuang Cu auditorijuma. Ova dvorana ima mermerni pod i visoku tavanicu koju oko ivica čudesno podupiru samo obli stubovi. Nema zidova. Okružena je visokim drvećem i izgleda kao da je deo vrta.

U sedam sati svi već sede na svojim mestima, a Osho prolazi kroz otvorena vrata ka dvorani, pozdravlja sve sklopljenim rukama i seda na svoju stolicu. Mrtva je tišina, samo se čuju zrikavci u šumi. Muzika iz Buddha hola još više obogaćuje tišinu. Cela atmosfera je tako čudesna da pomišljam, ako igde postoji raj, onda je to ovde.

Onda se jedna po jedna osoba poziva da se približi Oshu. Na jednom od ovih darshana, Osho me pita da li mi nedostaje Bombaj. Kažem mu: "Osho, ovde mi nedostaje okean." On kaže: "Pogledaj u moje oči i naći ćeš okean." Zurim u Njegove oči koje drži širom otvorene, bez treptaja. Vidim u njima dubinu okeana, i mnogo više od toga. One su vlažne i pune zračenja Njegove ljubavi i samilosti.

Posle ovog darshana kupujem sliku Osha s otvorenim očima i ujutro zurim u njih kako bih utolila svoju žeđ za okeanom.

Za petnaest dana imam sastanak sa zubarom, jer treba da izvadim umnjak koji mi grebe obraz. U međuvremenu, odlazim na svoj energetski darshan sa Oshom. Osho je počeo da daje energetski darshan onima koji rade u Komuni. To je tehnika u kojoj Majstor dodiruje centar trećeg oka učenika, da bi preneo svoju energiju. Prozvana sam da pristupim. Osho mi se smeši. Saginjem se do Njega i sedam na pod, zatvarajući oči. Drži moj obraz levom rukom, i pritiska svojim palcem tačno tamo gde mi umnjak pravi probleme. Palcem desne ruke pritiska centar mog trećeg oka. Kad sklanja ruke, vraćam se na svoje mesto kao opijena.

Kad se darshan završi, izlazim iz Lao Tzu i osećam nešto u svojim ustima. Ne mogu da verujem očima kad ugledam svoj umnjak u ruci. Nema bola, nema ni traga od krvarenja. Kakvo čudo!

Sledećeg dana zovem zubara da otkažem posetu i ispričam mu šta se dogodilo. Pošto je bio Oshov poštovalac, zubar mi poručuje da kažem Oshu da se ne meša u njegov posao, inače će pokrenuti sudski spor protiv Njega.

Vreme sa Oshom je dragoceno. Ne želim nikuda da odem, čak ni na jedan dan. Svako veče, dok sedim sa Njim za vreme govora, za mene je blagoslov. Svakog me dana odvodi sve dublje i dublje u tišinu. Njegov glas deluje na mene kao čudo. Kad On počinje da govori, ja zatvaram oči, moj nemirni um se momentalno zaustavlja, a Njegov glas počinje da odzvanja u meni kao da dolazi iz mog pupka.

Jednog dana mu pišem nekoliko redova u kojima izražavam svoje iskustvo dok ga slušam. Pišem mu: "Osho, ja ne znam šta ti govoriš, i ne znam šta slušam, ali se to događa." Osho mi odgovara: "Uvek se to događa. Reči nisu važne. Kad učenik prinese blizu Majstora svoju nezapaljenu svetiljku, plamen sa Majstorove svetiljke skoči do one nezapaljene i pali je. Majstor ništa ne gubi, a učenik dobija sve."

Dalje dodaje: "Srećan sam kad vas gledam. To se događa vama, a događaće se sve više i više. Nema kraja otvaranju ovog pupoljka. Rascvetavaće se neprekidno svakog dana sve više. Ovo putovanje ima samo početak, ali nema kraja. Ali, pazite, ne osvrćite se unazad."

Slušajući sve to, primam poruku u tišini svog srca. Sledećeg dana šaljem poštom ostavku na posao u Bombaju, i osećam se oslobođenom.

90

Osho govori na hindu jeziku u Buddha holu koji je pun sanijasina, a nekolicini je dozvoljeno da sednu iza Njega. Kao i uvek, slušam ga zatvorenih očiju. Odjednom čujem zvuk nekog metalnog predmeta koji pada blizu podijuma. Osho prestaje da govori. Otvaram oči i gledam naokolo. Kraće vreme ne shvatam šta se događa. Vidim kako nekoliko sanijasina drže jednog čoveka koji je pokušao da se približi podijumu i da gađa Osha. Osho mirno kaže sanijasinama: "Ne činite ništa, samo ga izvedite odavde." Nekoliko minuta traje tišina. Čovek je izveden, a Osho nastavlja svoj govor kao da se ništa nije dogodilo. Kasnije saznajem da je čovek pokušao da ubije Osha gađajući ga nožem. Nož je pao blizu podijuma ne povredivši nikog. Posle nekoliko dana doznajemo da je to bio dogovor političara i sveštenika da ubiju Osha. Čovek koji je pokušao da ubije Osha oslobođen je bez ikakve kazne i slučaj je zaključen.

Osho nastavlja svakodnevne govore kao i obično. On je najhrabriji čovek koga sam ikad videla, i svakako čovek sa najmanje straha. Zaista, On je iskusio svoj izvor večnog života, ali mi, koji ga volimo, želimo da brinemo o Njegovom telu koje nam je toliko dragoceno. Uskoro nameštamo detektor na ulazu u Buddha hol. Svako ko ulazi u Buddha hol mora tuda da prođe.

Prisustvo sanijasina u Puni izaziva mnogo besa kod ljudi koji žive u okolini, i oni pokušavaju da nas ometaju na razne načine. Postalo je opasno čak i prolaziti noću ulicom. Nekoliko žena sanijasina su silovali takozvani džentlmeni koji krstare ulicama da bi pljačkali i silovali.

Sa druge strane, sve više i više ljudi svakodnevno pristiže u naš karavan. Postaje nam tesno. Osho predlaže da nađemo veće mesto za novu komunu, koja treba da bude izolovana, gde ćemo živeti u miru, ne uznemiravajući ljude u gradu. Svi političari i drugi moćnici kao da su protiv Osha, jer im On skida sa lica maske i pokazuje ružnoću koja se krije iza tih maski. Uprkos opstrukciji koju čine ovi ljudi, Ma Lakšmi putuje da nađe veće mesto za novu komunu.

91

Osho drži svoj poslednji govor 24. marta 1981. i od 25. marta prestaje da izlazi. Počinju da ga bole leđa i ima nekih problema s kičmom. Izgleda da nikakav tretman ne pomaže. Mora da se odmara u potpunosti.

Sanijasini počinju da renoviraju stazu koja vodi do podijuma. Staza treba da bude uzdignuta do visine podijuma, kako bi Osho mogao samo da hoda, a ne da se penje.

Prvog maja Osho je počeo da izlazi iz sobe i u tišini sedi s nama u Buddha holu. U indijskoj tradiciji to se zove SATSANG, što znači sedenje u tišini u prisustvu Majstora. Ovo je jedinstveno iskustvo za mene. Sanijasini u intervalima sviraju muziku koja još više produbljuje tišinu.

Satsang se nastavlja još mesec dana. Svi ostali poslovi u komuni se odvijaju kao i obično. Tada, 31.

maja 1981. u 12 sati, izlazim iz kancelarije i vidim mnoge sanijasine kako se grle, neki plaču, a neki se smeju, dok drugi tiho sede, zatvorenih očiju. Raspitujem se i čujem da je Osho upravo otišao u Bombaj, a zatim će otputovati na lečenje u Ameriku. Njegov odlazak je skrivan od svih zbog Njegove bezbednosti.

Sedam u jedan ugao i ne mogu da zadržim suze. Tiho plačem da dam oduška srcu. Pribiram se, misleći kako će se On brzo vratiti.

Posle nekoliko dana, sanijasini napuštaju komunu. Odlazim kući, u Bombaj, da se vidim s ocem. Pita me da li se sad kajem što sam napustila posao. Kažem mu: "Kajala bih se da nisam ostavila posao i da nisam bila u Puni." Ova godina u Puni bila je najdragocenija u mom životu. Osho mi je toliko dao u ovoj godini; potpuno sam ispunjena i zahvalna što me je pozvao u pravo vreme.

92

Posle godinu i po dana uspevam da odem da posetim Osha u Rajneeshpuram (Amerika), gde je osnovana nova komuna. Osho je u tišini i izlazi samo popodne da se proveze kolima. Vidim ga u vožnji dok stojim u redu pored puta, sa ostalim sanijasinama. I samo ovo jedno kratko viđenje pruža mi dovoljno radosti. Šalje mi jednu svoju kapu na dar, ali se privatno ne srećemo.

Moj sledeći susret s Oshom je u Manali (Indija), decembra 1985. kada se vraća iz Amerike.

Smešten je u divnom hotelu koji je okružen vencem planina na čijim se vrhovima belasa sneg, a sa zadnje strane hotela teče reka u punom sjaju, koja daruje muziku proticanja vode. Manali je poznat kao dolina bogova. Cela atmosfera je veoma ugodna. Osho izgleda sasvim zdrav i srećan. U deset sati, kad ulazim u Njegovu sobu sa još nekoliko prijatelja, On sedi na sofi, a svi mi posedamo oko Njega na pod prekriven ćilimom. Sve ove godine odvojenosti od njega u trenu nestaju. Priča nam o tome kako je bio u američkim zatvorima, što me pogađa u pupčani centar. Mogu da osetim svu bol koju je prošao, i suze tiho poteku niz moje lice.

Oshov budući program još nije dovoljno jasan. Samo nekoliko sanijasina koji se brinu o Njemu ostaju s Njim, a ostali ga mogu samo posećivati. Osho traži da odemo u komunu u Punu i pomognemo. Ustaje i odlazi u kupatilo. Svi izlazimo iz Njegove sobe teška srca, i za tri dana napuštamo Manali, da bismo nastavili sopstvenim putem.

93

Stižem u Punu pri kraju decembra 1985. i počinjem ponovo da pomažem u računovodstvu. U komuni ima samo oko šezdesetak sanijasina, i celo mesto izgleda pusto. Posle par nedelja čujemo da je Osho napustio Manali i otišao u Nepal. Mnogi sanijasini iz Indije odlaze u Nepal da ga vide. Nekako osećam da je nemoguće da ga stignem ma kuda da ode.

Svih ovih godina odvojenosti od Njega naučila sam da budem povezana s Njim u tihim trenucima svoje meditacije. Više nema bola zbog odvojenosti. Čujemo vest da je odseo u jednom nepalskom hotelu, gde drži govore svakog jutra i večeri u hotelskoj sali za konferencije. Neki činovnici vlade u Nepal su zainteresovani za Osha i dopuštaju mu da se tamo smesti. Onda, posle mesec i po dana, čujemo vest da je Osho otišao u Grčku i da će potom nastaviti putovanje po svetu. Ova vest je pravi udarac za mene. Osećam da više neću moći da ga vidim u ovom životu.

Svakog jutra tražim u novinama vesti o Njemu. Posle nekoliko nedelja pročitamo da je Osho uhapšen i odveden. Vrlo sam tužna, i za vreme meditacije molim se za Njega da se vrati u Indiju. Zapad izgleda nije spreman da prihvati ovog buntovnog čoveka. Posle toga, vesti u novinama bivaju stalno iste: nije mu dozvoljen ulaz u bilo koju zemlju. Jednog dana, olakšanje, čitamo u novinama da je Oshu dozvoljen ulazak u Urugvaj. Osho tu ostaje nekoliko meseci, pa ponovo mora da ode i nastavi putovanje.

Jedne noći, dok ležim u krevetu, osećam se potpuno iscrpljenom i shvatam da mi treba duži odmor. Napuštam komunu u Puni i odlazim u planine. Svakog dana čitam novine da pronađem vesti o Oshovom beskonačnom putovanju njegovim malim avionom. Posle napuštanja Jamajke, nema vesti

u novinama. Uživam u svom odmoru na obali Ganga, vozim se volovskim kolima u planine i odlazim do Gomukha, gde izvire Gang. Vraćam se u Bombaj veoma sveža i puna energije.

94

Jednog jutra, 31. jula 1986., Osho stiže u Bombaj. Swami Suraj Prakash ima divan bungalov nazvan "Sumila", blizu Juhu plaže, a prvi sprat je pripremljen da Osho u njemu gostuje dok neko drugo mesto ne bude u za Njega uređeno. Vest o Oshovom dolasku čuva se u tajnosti zbog Njegove bezbednosti i samo desetak sanijasina to zna. Četvoro njih odlazi na aerodrom da ga dočeka, a četvoro ostaje u Sumili.

Posle dugog čekanja, Oshov auto stiže u Sumilu oko deset sati. On sedi na zadnjem sedištu sa Ma Neelam. Presrećna sam što mogu da otvorim vrata Njegovih kola i da mu poželim dobrodošlicu u Indiju. Pošto otvorim vrata, stajem u stranu, sklopljenih šaka. On polako i nežno izlazi iz kola i pomiluje me po ruci, rekavši: "Zdravo, Jyoti." Izgleda veoma krhko. Netremice ga gledam nekoliko trenutaka, nesposobna da išta izustim. On se okreće i polazi ka kući. Nekako se tu stvore i novinari, pa kamere počinju da zuje. Idem iza Njega i primećujem kako je sitno i slabo postalo Njegovo telo. Pošto je ručao, On treba da se odmori, a Neelam donosi poruku da ćemo moći da Ga vidimo u tri sata. Vest o Njegovom povratku se nekako proširila, i u tri sata popodne je velika dnevna soba na prvom spratu ispunjena onima koji Ga vole.

Osho izlazi u beloj odeći, bez kape na glavi. Izgleda veoma svež i blistav, pozdravlja sve i seda na stolicu. Atmosfera je veoma opuštена. Dogodilo se nešto neverovatno. Oko Njega je mnogo smeha. Posle mnogo godina Osho ponovo sedi među nama. Izgleda kao da su se vratili stari bombajski dani.

Od sledećeg dana Osho počinje da govori svakog jutra i večeri. Ujutro govori novinarima o svom putu po svetu i, najčešće, o nepravdi američke vlade.

S večeri, punih deset dana, govori na hindu jeziku, odgovarajući na naša pitanja. Uskoro počinju da dolaze sanijasini iz celog sveta. Mesta za sedenje su u Sumili ograničena. Uređeno je da ljudi mogu svakodnevno da gledaju video snimke u holu. Šesnaestog avgusta počela je nova serija na engleskom, nazvana "The Rajneesh Upanishad". Osho odgovara na naša pitanja koja se pretežno tiču odnosa učenik – Majstor. Ova serija govora je za mene najbolja. On po prvi put otvara mnoge tajne odnosa učenik - Majstor.

95

Ovi dani u Sumili su moj drugi dragoceni poklon. Svakodnevno čistim Oshovu sobu i kupatilo. Kupatilo ima klizeća vrata i ja ih zatvaram dok perem. Jednoga popodneva perem pod sapunjavom vodom, leđima okrenuta vratima. Čujem da neko lagano otvara vrata i pogledam unazad i, na moje iznenađenje - Osho stoji tamo. Podiže jedan prst kao dete u školi i kaže: "Jyoti, samo jedan minut." Morao je da uđe u toalet. Um mi je stao. Pogledam naokolo, pod je moker od sapunice i – spontano ga pitam: "Osho, možeš li da sačekaš samo dva minuta?" Smeši se i pokretom ruke pokazuje da je to u redu, i vraća se u svoju sobu. Žurim da osušim pod što brže mogu, sklanjam svoje vedro i krpu i odlazim do ulaza Njegove sobe. Sedi na stolici zatvorenih očiju. Oklevam da mu smetam ali, misleći da čeka na moj znak, šapućem: "Osho." On otvara oči, smeši se i ustaje sa stolice. Stojim kraj zida. Kad prođe kraj mene kao svež povetarac, On kaže: "Jyoti, biću tu za minut."

Srce počinje da mi lupa kao da sam imala energetski daršan s Njim. Ne mogu da stojim, pa izlazim i sedam. Za kratko, moj um počinje da me prekoreva što sam pomislila da mi je Osho rekao da čekam. Noću, za vreme meditacije, moje srce plače i moli Osha za oproštaj zbog moje nesvesnosti.

Sledećeg jutra mi Osho šalje svoju maramicu na dar. Uzimam maramicu, sedam i stavljam je na svoje srce i osećam Njegovu beskrajnu, безусловnu ljubav. Hvala ti, voljeni Majstore, što si me svojim gestom ljubavi oslobodio krivice.

Nekoliko dana kasnije, jednog popodneva, baš dok izlazim iz kupatila, čujem neku snažnu eksploziju. Ne shvatam šta se događa. Virim u Oshovu sobu, a On sedi u svojoj stolici, zatvorenih očiju, kao da se ništa nije dogodilo. Zbunjena, ponovo odlazim u kupatilo. Bivam šokirana kad vidim komadiće stakla po celom podu i u kadi. Jedna sijalica je pala sa tavanice i udarila u staklenu policu. Izlazim, i uz pomoć jednog prijatelja očistim nered što brže mogu, jer je već bilo vreme za Oshovo popodnevno tuširanje. Dok skupljam komadiće stakla sa poda, mislim kakvo je to čudo: da je sijalica pala samo 2-3 sekunde ranije, pogodila bi me u glavu.

Izgubila sam prvu malu koju mi je dao sam Osho, i moram da nabavim novu. Tog dana, kada kupujem novu malu, stavljam je u novčanik dok ne stignem do Sumile. Moje srce čezne da je dam Oshu da mi je On opet stavi oko vrata. Nikome o tome ne govorim, ali moj Majstor to čuje. Posle ručka, Neelam dolazi iz Oshove sobe i kaže: "Osho pita da li neko zeli da ga vidi." Ja skoro skočim od radosti i podignem obe ruke. Ima još nekoliko prijatelja koji izražavaju želju da se sretnu sa Oshom.

U tri sata svi mi, zajedno sa Neelam, ulazimo u Oshovu sobu. Sedi u svojoj stolici i pozdravlja nas sa osmehom. Svi sedamo oko Njega na pod. On posebno razgovara sa svakim od nas. Kad završi razgovor sa svima, uzimam svoju novu malu i pružam mu je. On pita: "Šta se dogodilo sa tvojom starom malom?" Kažem mu: "Ukradena je iz moje sobe." On izgleda zamišljen i poziva me da priđem bliže. Približim se njegovoj stolici i zatvaram oči. Dok stavlja malu oko mog vrata, glava mi se saginje i on postavlja levu ruku na moju glavu. Um mi se zaustavlja od Njegovog čudesnog dodira. Osećam toplinu njegove ruke i kako me pljusak njegovih blagoslova preplavljuje u tišini.

Oshovo telo nije dobro i on mora nekoliko dana da prekine sa govorom. U međuvremenu, neki prijatelji traže novo mesto za Njega. Oshovo prisustvo je veoma magnetično. Ma gde bio, on privlači tragaoce za istinom. Svakodnevno pristiže sve više sanijasina sa Zapada. Skoro će pet meseci kako je, kao gost, došao u Sumilu. Susedi su uznemireni zbog njegovog prisustva i navale posetilaca.

Jedne večeri saznajemo da je Osho otišao u Punu na nekoliko dana. Pošto se odmara nekoliko dana, ponovo počinje svakog jutra i večeri da govori u Chuang Tcu auditorijumu. Telo mu izgleda snažno, a glas je vatren kao za ranih dana.

Za vreme govora o Zaratustri, On pleše sa nama dok dolazi i odlazi. Izgleda da sama energija teče od Majstora do učenika. Celo mesto ponovo pulsira njegovom energijom. Ali to ne traje dugo. Osha počinju da bole ramena, dobija infekciju uha i ponovo prestaje da izlazi. Specijalista za uho koji leči Osha, potpuno je zbunjen što njegovo lečenje ne daje nikakvog rezultata. Poslali su Oshovu krv na Zapad da se ponovo analizira, i utvrđuje se da je otrovan u američkim zatvorima.

Oči mu svakog dana sve više slabe, i ne može da podnese nikakvo svetlo. Posle mnogo dana dolazi u Buddha hol sa naočarima. Meni izgleda još lepši sa naočarima, ali mi nedostaje da gledam u Njegove divne, okeanske oči.

Opažam da se svakog dana Oshovo telo smanjuje. Gubi težinu i oseća se sve slabijim. Često zbog bolesti prekida svoje govore. Kasnije Osho više nikoga ne vidi, izuzev svoje negovateljice i lekara. Tokom tih dana ne srećem Osha. Sada je veza sa Oshom na dubljem nivou. Imam nejasan osećaj da Osho neće biti sa nama još dugo. Bivam šokirana kad nam Osho šalje poruku da u Buddha holu nosimo belu odeću. U Indiji se bela odeća nosi samo kada neko umre. Doživljavam i drugi šok kad vidim kako se sve zgrade u komuni boje crnom bojom.

U svojoj velikoj seriji o Zenu, Osho stavlja poseban naglasak na meditaciju. Posle svakog govora vodi nas sve dublje i dublje u meditaciju. Osećam kao da Osho stavlja svoj poslednji potez na sliku. U aprilu 1989, Osho ponovo prestaje da govori. Dolazi u Buddha hol na dvadesetak minuta, da sedi sa nama u tišini. Izgleda još slabiji. Pa ipak, dok dolazi i odlazi, On nas pozdravlja sklopljenim rukama, okrećući se lagano po podijumu u svim pravcima. Ponekad osećam kako mu se noge tresu i moje srce bi da vikne: "Osho, molim te, nema potrebe da sve to radiš. Nemoj toliko da mučuš svoje telo." Ali On se nikada ne zaustavlja. On ide sve dalje i dalje; izlazi svakog dana radeći svoje, onako kako to voli da radi.

99

Devetog decembra 1989. šokirana sam kad čujem da je umrla Nirvana. Sećam se da je u jednom svom ranom govoru rekao da kad Majstor napusti telo, oni koji su duboko vezani sa Njim ne mogu da prežive. Tada je pomenuo Nirvanu, jednu od takvih osoba. Pitam se da li se Nirvanina smrt odnosi na neki način na Oshovo telo.

Jedanaestog decembra 1989. je Oshov rođendan; veoma sam tužna i ne mogu čak ni cveće da mu pošaljem. Na večernjem darshanu, kad Osho pozdravlja naokolo, srce mi se cepa od bola. Kad me pogleda, suze teku niz moje lice kao rođendanski poklon Njemu. Za vreme satsanga osećam da Osho gubi energiju i da se sprema da nas napusti. Moj um se bori sa mojim osećanjima i kaže: "Ne, ne. Neće nas tako brzo ostaviti."

Jedne večeri, Oshov lekar objavljuje da u Buddha holu neko mrmrlja mantrе za vreme satsanga i baca negativnu energiju na Osha, gađajući ga u pupčani centar. Zahteva od te osobe da prestane. Posle nekoliko dana, objava stiže ponovo, da osoba pokušava namerno da pozledi Osha, koristeći crnu magiju. Oshova poruka je da On može da je vrati nazad toj osobi, ali da to nije njegov način. Njegova samilost ne dozvoljava mu da tako nešto radi. Kako je Oshovo telo nama najdragocenije, mi, njegovi sanijasini, nastojimo posle toga da pronađemo osobu. U toku nekoliko dana menjamo mesta na kojima sedimo, ali uzalud. Mrmljanje mantrе se nastavlja. Uprkos svemu, Osho nastavlja da dolazi u Buddha hol.

Jedne večeri nalazim nekog kako sedi na mestu koje sam ja rezarvisala. Pitam osobu o tome, a ona mi kaže da je danas drugačiji raspored. Svi Hindusi sede sa te strane i mogu da biram mesto. Dalje me obaveštava da večeras, za vreme satsanga, treba dobro da motrimo. Nije nam mnogo vremena ostalo da utvrdimo sve što se događa. Sedam u četvrti red, desno od Osha, pod uglom od četrdeset pet stepeni, što je oduvek bila moja omiljena pozicija.

Osho ulazi na podijum Buddha hola, čuje se muzika, a Njegovo lice izgleda prozračno i blistavo. Polako, polako se okreće pozdravljajući sklopljenim rukama, seda na stolicu i zatvara oči. Netremice ga gledam široko otvorenih očiju. Lice mu je kao od sjajne svetlosti. Posle izvesnog vremena muzika prestaje i nastaje duboka tišina. Osho polako otvara oči i, okrećući glavu prema svima, gleda svoje potencijalne Buddhе kako meditiraju. Kad okrene lice ka meni, u trenu se moje oči utisnu u Njegove. Potpuno se sledim. Talas straha me prožima i telo počinje da mi drhti. Osho me i dalje netremice gleda. Moj um se zaustavlja, i samo sam svesna toga da je tu On koji me gleda. Ne znam koliko to traje, možda samo nekoliko trenutaka, ali izgleda kao večnost. Oči mi se sklapaju same od sebe i tonem u duboku tišinu. Kad otvorim oči, Osho je već napustio podijum i Buddha hol je skoro prazan. Ne mogu da mislim. Nekako ustajem i odnosim svoje telo u sobu, ležem na krevet ne shvatajući šta se događa.

Odjednom počinjem da plačem kao mala beba koja je sve izgubila i ostavljena je negde potpuno sama. Plačem i plačem i tonem u san.

100

Sedamnaestog januara 1990. odlazim u svoju kancelariju u Bombaju da uzmem neka dokumenta. Zbog nečega papiri nisu još spremni, i zakazuju mi da dođem dvadesetog januara. Odlučujem da

odem u Punu osamnaestog januara ujutro.

Sedamnaestog januara uveče odlazim da posetim svoje prijatelje u meditacionom centru. Kad im kažem da treba da se vratim dvadesetog zbog dokumenata, predlažu da ne idem u Punu za ta dva dana, i nude mi da ostanem sa njima. Odbijam njihovu ponudu rečima: "Osho više nije na svome. Može da ostavi telo svakog trenutka. Ne želim da budem odsutna dva dana."

Osamnaestog ujutro odlazim na aerodrom u Bombaju da uhvatim let za Punu. Ima još nekoliko sanijasina koji su došli sa Zapada. Pitaju za Oshovo zdravlje i ja im kažem: "Njegovo zdravlje je sasvim dobro; dolazi svake večeri u Buddha hol na satsang." Oni su srećni što to čuju i ushićeni su što će ga uveče videti.

Kad stižemo u Punu, saznajemo da je sedamnaestog januara Osho samo ušao u Buddha hol, pozdravio sve i izašao. Nije ni seo za satsang i izgledao je veoma slab. Uveče, osamnaestog januara, nije izašao iz sobe i poslao je poruku da će meditirati sa nama sedeći u svojoj sobi.

Devetnaestog januara 1990. aktivnosti u komuni se odvijaju kao i obično. Oshovo fizičko odsustvo iz Buddha hola nije više ništa novo. Vežbao nas je za to cele ove godine.

Oko pet sati popodne Ma Neelam dolazi plačući u Matadijevu sobu i kaže nam da je Osho napustio telo. Nekoliko trenutaka samo gledam u Neelam ne shvatajući šta govori. Neelam je sva u suzama. Kad je zagrlim, postajem svesna toga šta se u stvari događa. Beli oblak odleteo je u beskrajno plavo nebo, ne ostavljajući ni traga za sobom.

Oshovo telo donose u Buddha hol na nekoliko minuta, a zatim odnose na nosiljci za spaljivanje, okruženo hiljadana sanijasina koji pevaju i igraju. Podiže se velika energija, i oni koji ga vole, slave ovaj poseban trenutak ploveći sa Njim.

Stojim upravo ispred nosiljke za spaljivanje, gledajući kako moj voljeni Majstor nestaje u plamenu.

EPILOG

Sto priča se završilo, ali se život nastavlja. Vratila sam se sa spaljivanja oko tri sata ujutro, osećajući se potpuno praznom. Pala sam na krevet oblivena suzama, koje su neprestano tekle iz mojih zatvorenih očiju. Bilo je veoma tiho i unutra i spolja, kao da je sve stalo. Nije bilo sna. Srce mi se kidalo od velikog bola. Stavila sam ruke na srce i mislila na Osha. Odjednom sam osetila kako me obuhvata Njegova energija, Njegovo prisustvo bilo je veoma snažno u mojoj sobi. Telo mi se savilo kao u utrobi majke, dok sam slušala samo zvuk sopstvenog disanja.

Cvrkut ptica me je povratio. Osećam se kao da sam sve izgubila. Ničeg nema za šta bih se uhvatila. Ustajem i pripremam sebi čaj. Već je skoro šest sati. Još ne mogu da verujem da je Osho napustio telo, jer se Njegovo prisustvo oseća više nego ikad. Počinjem svoje uobičajene aktivnosti, ali neka velika promena se događa u meni iznutra.

Dvadeset prvog januara donesen je Oshov pepeo u komunu. Bila je velika svečanost. Hiljade sanijasina je pevalo i igralo. Kasnije sam doznala da je Osho nedavno diktirao reči koje stoje zapisane zlatnim slovima na Njegovom Samadhiju. Samo je mesto za datum bilo ostavljeno prazno. Piše:

Nikad rođen, nikad umro,
samo posetio planetu Zemlju između
decembra 11. 1931. – januara 19. 1990.

Sledećeg dana, sastali smo se u Buddha holu, gde su prenesene Oshove poslednje poruke njegovim voljenim i prijateljima. Najvažnija poruka, koja se duboko urezala u moje srce, bila je: "Nikad o meni ne govori kao o prošlosti."

Svojim meditantima širom sveta odredio je da u sedam sati uveče po lokalnom vremenu meditiraju i sete ga se, i tada će osetiti njegovo prisustvo.

A Njegove poslednje reči su bile:

"Ostavljam vam svoj san."

Čula sam prijatelje kako se pitaju šta je Njegov san. Za mene je to zen koan. Kad god stanem da mislim o njegovom snu, neki nevidljivi udarac me protrese i budi me iz mog sna.

Prošlo je više od sedam godina od tada. Svih tih godina živela sam u Oshovoj komuni koja za mene predstavlja vrt voljenog Majstora. Svake godine dolazile su hiljade ljudi iz celog sveta da utole svoju žeđ na Njegovom izvoru.

Čujem kako Osho kaže:

"Umreti zbog ljubavi je lako. Treba da živite zbog moje ljubavi."

Skoro dve godine putujem Indijom posećujući meditacione kampove, i delim sa Njegovim voljenima

Oshovu ljubav i razumevanje

OSHO LOTOS KNJIGA

Izdavač

Slobodan Vučković

Ma Dharm Jyoti
Stotinu priča za deset hiljada Buda

prevod

Lila Isaković

Štampa
Goragraf - Beograd

tiraž 500